

ناول

# مجريم

ڊاڪٽر عتيق الله ڙمن

Ketabton.com

د ليکوال خبری :

ډير خوښ يم چي زما د عمر په اوږدو کي مي دا ناول هم بشپړ کړي !  
که څه هم د نورو لويو ليکوالانو په څير لوي فکر او تجربه نلرم خو بيا مي هم د خپلي  
پښتني ټولني د اصلاح لپاره خپلي هلي ځلي کړي دي او په راتلونکي کي هم بلها پلانونه  
ورته لرم تر څو مي انساني او افغاني مسوليت ادا کړي وي او د ټولني د اصلاح لپاره مي  
يوڅه کړي وي .

ډالی :

زما ټولو مينوالو او ددی کتاب لوستونکو ته دې ډالي يي او په خاصه توگه ډالی کوم زما  
محترم استاد عبدالواسع ترين ته چي په هر ډول ستونزمن او مشکل وخت کي يي زما لاس  
ندي خوشي کړي .

دا ناول مي د خپلي شلمي کليزي په وياړ ليکلي دي يعني ددې کال په روانه ډسمبر مياشت  
په شلمه نيټه د شلو کلنو سوم او پخپل دغه شل کاله عمر کي مي لاندي کتابونه ناولونه ليکلي  
دي :

لومړي : ناحقه سزا ناول

دوهم : لارورکي ځوان ناول

دریم : له نړي بهر لس ورځي ناول

څلورم : مجريم ناول

د ناول د بشپړ کيدو نيټه : 5/12/2025

د ناول اصلي هدف !

- کله ناکله ژوند داسې تور، غريب او بې رحم صحنې جوړوي چې سړی پکې بې گناه مجرم گرځي.
- دا ناول دا بنيدي چې څنگه يو څوک د جرم تور وړي، د ټولنې، قانون، خلکو او حتی خپلې کورنۍ په سترگو کې تور بدل شي، خو دننه حقيقت بل ډول وي.
- او بيا د حق ثابتول، د حقيقت موندل، او د ظلم پر وړاندې جگړه د انسان اعلي مبارزه ده.

## بسم الله الرحمن الرحيم

د يو سپيره خر کلي په تنگو تنگو کوڅو کې څو رنجر موټرونه په بېره سره روان وه له شا څخه يې دورې او غبار تاویدل د کلي خلکو په حیرانتیا سره کتل او کوچنيانو خو په موټرو پسې منډه وهل.

موټرونه لاړل او د يو پاڅه بڼایسته ډبرين کور مخي ته تم شول د موټرونو د شا دورې ددوي څخه مخکې سوي او ټول موټرونه په دورو کې پټ سول.

يوه شيبه وروسته د جگ قد لرونکي ځوان له موټر څخه بښکته سو ، توري عینکې يې په سترگو وي او ږيره يې تازه خړيل شوي وه.

ورپسې د نورو موټرونو دروازي خلاصې سوي عسکر په بېره بښکته سول ځينو امنيت ونيو او ځيني د خپل قومندان سره يوځای په کور ننوتل،

په کور کې گڼ شمير خلگ وه ، د کلي مشران او سپين ږيري ناست او ولاړ وه،

يوه يې نورو ته د خبر په توگه وويل، هغه دي د قضیې څيړونکي راغلي،

ټولو ددی کس په خوا وکتل، قومندان چې د مردانه يې حسن يوه نمونه وه په ډير درناوي سره رامخکې سو ويل، ددې کور څښتن او هغه ځوان چې جرم يې کړي دي زما سره دي دې کوټي ته راسي، د لاس په گوته يې يوي کوټي ته اشاره وکړل.

يو کس چی له رنگه خر پر معلوميدي خپله پکړي يي په دواړو لاسونو باندې په سر باندې په دې هدف وښورول چی سمه يي کړي، بيايي دواړه لاسونه په ځمکه ولگول او زور يي کړ په ملا کړوپ سپين ږيري ولاړ سو يوې بلي کوتي ته ننوتي پرده يي د دروازي له مخي پورته کړل،

هلته د کوتي په منځ کي په سپين توکر کي ايښودل سوي جسد و چي سري ويني يي په سپين توکر معلوميدي ، تر څنگ يي يو ځوان سر په زنگون ايښودلی ناست و،

سپين ږيری غږ وکړ، زويه راځه چی قومندان راغلي دي موږ بايد ورسو.

ځوان سر پورته کړ ،

بيا يي ترڅه مسکا وکړل ويل هو قومندان خو بايد راغلي واي ځکه چي نورالدين به حتماً خبر ورکړي وي.

د سپين ږيری مهرباني او قهر سره گډ وه خو بيايي هم خپل قهر کابو کړ، ور نږدې شو د هغه په سر يي لاس تير کړ د ډاډ په توگه يي وويل، زه نه پوهيرم چي تاولي داسي وکړل او ولي دې ځان پوليسو ته تسليم کړي خير ته هغه قومندان ته ټوله کيسه وکړه کيداي شي چي ددې موضوع يوه حل لاره پيدا سي.

ځوان بي له دې چي څه ووايي خپلي اوبسکی په څادر پاکي کړي خپل پلار ته يي وويل، بابا زه اوس هرڅه خداي ج ته پريږدم ما چي څه کړي دي د هغه سزا به ووينم.

زوي او پلار دواړه د کوتي څخه بيرون ووتل کله چي خلگو ځوان وليدی نو د حملي کولي کوبښن يي وکړي خو عسکرو يي مخه ونيول،

يوه کس وويل تاسی له سر نه همداسي بيره او بد خويه خلک ياست موږ خو هسي په کلي کي درته ځاي درکړي و،

بل وويل، د زوي نور کارونه دي بس نه وو چي اوس يي قتل هم وکړي، همداسي ټولو خلکو د يو بل په پرتله سپکي سپوري ويلي ځوان او سپين ږيري دواړه هغه اطاق ته لاړل کوم چي قومندان بنودلي وو.

دا دکلي د يو شتمن او د مقتول د کورني نور الدين خان کور وو چي ډير مجهز او د هرڅه سهولت پکي موجود و، په کوټه کي قومندان د يو کس سره په خبرو بوخت و هغه د کرام تخنيک څخه و، کرام تخنيک هغه کسانو ته ويل کيږي چي په داسي موضوعاتو او قضيو کي د لاسونو د گوتو نښاني او نور شيان څيري ،

ځيني کاغذونه په ميز باندې و چي پکي ځيني معلومات ليکل سوي و،

قومندان څه شيبه د هغه کس سره خبري وکړي بيايي له پتلون جيب څخه لوي سکرين درلودونکي سمارټ موبايل را وويست او د خپلو گوتو په ضريعه يي کوم چا ته زنگ ووهه څو شيبې په کوټه کي چوپتيا وه يواځي د تلفون د ډينگ ډينگ غږ اوريدل کيدي،

وروسته قومندان موبايل په ميز باندې په غوسه وغورځاوه په قهر يي هغه کس ته وويل چي معلومات يي ورکاوه، ته اوس لاړ سه او ژر تر ژره روغتون ته دا جسد يوښي ،

هغه کس د کلکي سلامي کولو وروسته کاغذونه ټول کړل او له کوتي څخه ووتی. قومندان ددوي طرف ته وکتل.

څه شيبه غلي و او ځوان ته يي کتل، بيایي په تمسخر وويل، راځي راځي مهرباني وکړئ په پښو ولي ولاړ ياست ستري به سي.

ځوان چي مخکي يي سترگي په ځمکي کي ښځي کړي وي اوس يي سترگي د قومندان سترگو ته واړولي زړه يي غټ کړ وي ويل، قومندان صاحب هيله کوم له پلار سره مي سمې خبرې وکړي او هغه ته کوم تکليف مه رسوي.

قومندان څو قدمونه واخيستل د ځوان مخي ته ودرېدي پرته له دې چي کوم څه ووايي ځوان يي يوه کلکه سپيره په مخ باندې وواهه، داسي سپيره وه چي د ځوان مخ يي بلې خواته واراوه.

قومندان وويل، يو خو دي قتل کړي دی او بيا اضافه خبري کوي د ځانه څخه د فلم هلک جوړوي ها؟

ځوان وويل قومندان هيله کوم پلار مي هيڅ گناه نلري.

قومندان يوه بله سپيره ددې ځوان په مخ ووهل.

ويي ويل ، فکر کوم ته ما نه پيژني زه به لومړي ځان درته معرفي کړم، نوم مي قومندان امير دي دوه کاله کيږي چي په داسي قضيه باندې کار کوم ستا رقم ډير مجريمينو سره مخ شوي يم خو يوه هم زما سره دداسي خبرو کولو جرئت نه دي کړي.

ځوان د قومندان سترگو ته په کتلو وويل د مرگ څخه هغه څوک ويريزي څوک چي د ژوند کولو اميد لري مگر ماڅو پخپله مرگ ځانته رابللي دي زه ولي بايد وويريم؟

قومندان امير خبري ته خوله جوړول چي موبایل يي وشرنگيد، قومندان دوي ته وکتل بيايي موبایل کي د هلوو غږ وکړي څه شيبه د مقابل لوري خبرو ته غوږ و بيايي وويل سمه ده صاحب همداسي کوم مجرم له ماسره دي اوس به يي قومندانې ته يوسم بيا به ورڅخه ټول اظهارات واخلم.

ځوان او پلار يي يو بل ته وکتل، ځوان وويل، بابا ډاډه اوسه هرڅه چي پيښيري نور يي کيسه کي مه کيږه ځکه اوس اوبه له سر څخه اوښتی اوس هرڅه يواځي خداي ج ته پريردم وبه گورو چي څه کيږي؟

قومندان غږ وکړي، يو ساتونکي کوټي ته راغلي ، امر وکړي امير صاحب! ددې ځوان لاسونه اولچک کړي او موټر کي يي واچوي.

هغه هم راغلي او د ځوان لاسونه يي د شا طرف ته کلک اولچک کړل او د ټولو خلکو په منځ کي يي په کشولو سره موټر ته پورته کړي ټولو خلکو په قهر ورته کتل لکه د ټول کلي دښمن يا قاتل چي وي هيڅ چا هم زړه سوي يا د رحم چلند نه کاوه.

پلار يي غوښتل چي په موټر کي د خپل زوي سره قومندانې ته لار شي مگر عسکرو ورته وويل چي اوس مازيگر دی ، دي يواځي اوس نظارت خوني ته وړو او بيا سبا ورڅخه د هرڅه په اړه پوښتني کوو خو تاته ضرورت نشته چي زموږ سره لار شي بيا سبا سهار راسه چي د زوي سره دي وويني.

د سپين ريری په اوږه باندي کوم چا لاس کيښود ويل عزيز خانه فکر مه کوه زوي به دي وژ غورل شي د الله تعالی څخه د هغه په هکله دعا وغواړه ټول د کور څخه ووتل قومندان امير هم د کوتي څخه ووتي موبایل يې غوږ ته نيولي وو توري عينکی يې بيا په سترگو کړي د موټر دروازه يوه ساتونکي ورته خلاصه کړل موټر ته پورته شو او ټول موټرونه د لومړي موټر په تعقيب سره حرکت وکړ.

ځوان د رنجر موټر په ډله کي د عسکرو په مينځ کي ناست و او د خپل بي وسه پلار خواته يې په ډير شرميدونکي سترگو کتل، پلار يې هم تر هغه وخته ورپسي کتل تر څو چی موټرونه په دوږو او خاورو کي د کلي څخه پناه سوه.

موټرونه تر نيم ساعت مزل کولو وروسته يوي لوي وداني ته ننوتل چي دا ددي بنار امنيتي قومندانې وه او هر ډول لوي مجرمين دلته راوړل کيدل،

ځوان يې د اوږی څخه ونيوی او له موټر څخه دباندې وغورځاوه يوه بل عسکر په مخ باندي په سوک ووهه ويل ولاړ سه خره.

د ځوان له خولي ويني داري وکړي،

په مايوسي حالت کي ولاړ سو او په کشولو يې يوي توري کوتي ته راوړي چي هيڅ کړکي يې نه درلودل يواځي يو کوچني څراغ ددي لپاره و چي د يو بل مخونه څوک پکي وگوري.

عسکرو وويل دلته کښينه تر څو چی قومندان راځي.

خوان د خولي لاري توف کړي د ويني خوند يی په خپله خوله کي حس کړي خو  
خلي يي لاري توف کړي خو د وينو خوند يي په خوله کي ورک نشو.

بل خوا ددې هلک پلار عزيز خان خپل خر پر کور ته راغلي دروازه يي ټک ټک  
کړل،

په کوڅو کي چي هر کس تيريدو نو په دي سړي باندي به يي خبري کولي او ځيني  
خو بيخي له حده تيري کاوه او بنکنځل به يي کاوه او هر يوه به ويل چي دا غريبانو  
چي پيسي نه درلودل نو د نورالدين خان زوی يي د حسد څخه ووژاه ځکه هغوي  
ډيري پيسي لري.

عزيز خان دا هرڅه اوريدل خو د ويلو لپاره يي هيڅ نه درلودل يواځي يي دا خبري  
په زړه باندي تيرولي .

بيايي په ډيره غوسه باندي دروازه ووهل،

له ها خوا يو بنځينه غږ راغلي ويل څوک يي؟

زه يم دروازه خلاصه کړي.

دروازه خلاصه سوه،،

عزيز هم کور ته دننه شو سترگي يي د کور په حويلی کي په خپل ميرمن باندي  
ورغلي چي په ژړا او فرياد باندي دده و طرف ته راغلل او ځان ئي دده په غير کي  
واچاوه په ژړغوني اواز يي وويل، تا څنگه زما زوي يواځي پرينودي او ولي دي  
هغه له ځان سره نه راوستي څنگه پلار يي ها؟

عزيز خان هم کور کي وکتل شاخوا د کلي د څو کورنو بڼځي راغلي وي سړي ورو وويل: بڼځي بده ده ته نه گوري چي زموږ په کور کي نور خلک هم شته نوره دي دا ژړا بس که زه به هغه سبا لخيره خامخا راولم اوس بايد صبر وکو.

عزيز لاري او خپلي کوتي ته ننوتي هلته په سوچونو او فکرونو کي ورک کښيناستل چي څه بايد وکړي.

بڼځو يو بل ته وکتل يوي يي وويل، راځي خويندو لاري سو بايد ددوي کورني ته هيڅ تکليف و نکړي ځکه دوي ته الله تعالى سزا ورکړه ، په همدی خبرو کي ټولي ولاړی سوي بقري يي په سر کړي او له کوره څخه ووتی.

په ټول کور کي خاموشي خپره وه د خبري کولو څوک نه وو عزيز او ميرمن يي دواړه په ډول ډول فکرونو کي ناست و يو رقم ذهني شکنجو سره مخ وه. بل خوا بيا حسن هلته په نظارت خونه کي ناست و او د خپل نامعلوم راتلونکي انتظار يي کاوه.

د مابڼام تياري په کلي او ښارونو کي د لمر واکمني ماته کړل او يو ځل بيا په ټوله ښار کي تياره خپره شوه ټولو ته دا شپه هم د تيرو شپو په شان وه خو د عزيز کورني ته ډير بد حالت پيښ و.

کله چي مابڼام سو په کومه کوټه کي چي حسن اچول شوي و بلکل تياره شوه ، حتا هغه يو څراغ هم گل و ، هغه په فکرونو کي ناست و کله به يي د خپل مور فکر کاوه د هغي دعاگاني او مهرباني به يي ياده شوه کله به يي د خپل پلار د عزت او

بنه ژوند فکر کاوه چي څنگه يی دده څخه دفاع کول او څنگه يي حسن ته تربيه ورکړي وه.

په همدې فکرونو کې ورباندي سهار سو ، اوس حسن هغه حالت ته رسيدلي و چي هيڅ يي هم نسوه کولاي بلکل چوف ناست و او يو لوي شوک يي ليدلي و.

سهار اته نيمې بجي وي چي د دروازي کبربر سو ، حسن هماغسې ناست و لکه څنگه چي ماښام دې کوټي ته راوستل سوي وو ټوله شپه يي په فکرونو کي تيره کړي وه سترگي يي سري وي او ژړلي يي هم وه،  
عسکر وويل ،قومندان امير غوښتي يي راځه.

حسن هم پاڅيدي د عسکر په تعقيب روان سو ، قومندان امير په چمني کي د خپل روزل سوي سپي سره لوبي کولي د فوټبال توپ به يي په لغته ووهه بيا به هغه سپي بيرته ورته راوړ عسکر ورغلي او ورته يي وويل چي حسن مي راوستي.

د حسن لاسونه شاته اولچک سوي و او د امير په انتظار کښيناستي ،څنگ ته يو عسکر په چوکي کښيناستي او ورته يي وويل اي هلکه ته زموږ امير صاحب سم نه پيژني خپله گناه دې په دې سبب ومنل چي تاته سزا در نکړل سي او يو صادق انسان ځان ثابت کړي؟

حسن له غوسي څخه عسکر ته وويل تاسي څه ډول خلک يي هااا که خپل جرم ومنم هم ناراضه ياست او که يي ونهمنم بيا هم ناراضه ياست ؟  
عسکر په حيرانتيا وکتل، هيڅ يي ونه ويل،

قومندان امير راغلي،

ورمير يي کور نيولي و په يو لاس کي يي سگريټ و ، په تمسخر يي وويل زمور  
ميلمه د خوبه پاڅيدې؟

بيا روان سو او امر يي وکړي زما اطاق ته يي راولي.

عسکر حسن تر لاس ونيوئ او و د تحقيق شعبي ته يي راوستي په څوکي يي  
کښيناوی .

قومندان امير څه شيبه په موبایل باندې په واټساف کي ميسيجونه کول بيايي موبایل  
په ميز کيښود په خرڅيدونکي څوکي کي تاو راتاو کيده.

بيايي يو قلم او يو کاغذ راپورته کړي ويل ، سړيه زه پوهيرم چي تا دا قتل ناحقه  
ندي کړي نو په دې کاغذ کي هرڅه وليکه او هغه کس راته وښايه چي ستاسره يي  
په قتل کي کومک کړي دي ځکه چي د عدلي طب راپور راغلي دي او دا ثابتوي  
چي دا قتل په دو کسانو سوي دي ،

قومندان امير غوښتل چي حسن تر خپل تاثير لاندې راولي .

حسن ويل دا لاسونه خو مي خلاص کړي.

امير اشاره وکړل يو عسکر د حسن لاسونه خلاص کړل د اولچک د تنگوالي له  
امله د حسن په لاسونو باندې اولچک خپلي نقشي پريښودلي وي ، حسن لاسونه تاو  
تاو کړه تکليف يي له ورايه په مخ کي معلوميدې.

بيايي وويل ، څه وليکم؟

ولي تا نه واوريدل چي ما مخکي څه وويل، بايد خپل جرم وليکي او هغه کس هم بايد راته وښايي چي تا سره يي مرسته کړي ده او دليل يي هم وليکه چي ولي دي خالد وواژه ټوله کيسه مفصله وکړه تر څو چي هم موږ او هم دې ځان له دې جنجاله خلاص کړي.

خو زه په دې نه پوهيرم چي تا ولي دا قتل په تور ځان پوري يواځي تري دي يوه کيسه خو سته چي زه نه يم خبر ، زه ستاسي کورني پيژنم تاسي بد خلک نه يي نو ولي بيا نن داسي يوه پيښه وشوه او هغه هم ستاسي د کورني څخه؟

حسن يوه شيبه سپين کاغذ ته وکتل بيايي وويل قومندان اميره فکر نه کومه چي ته به زما سره بي انصافي وکړي او په زوره به کوم کار راباندي وکړي خو صرف دومره وکړه چي زما خبري يوځلي په ډير غور سره واوره کله چي ته په حقيقت پوسي نو خپله به حيران شي.

قومندان امير خپل لاسونه لوړ و غځول لکه خپله ستړيا او ستوماني چي باسي بيايي وويل ، همم رښتيا دي وويل زه دومره هم ظالم نه يم ، زه ستاپه تا باندي هيڅ ډول زياتي نه کوم خو دومره وکړه چي ټوله کيسه راته وکړه.

قومندان امير زياته کړه ، اورم يي، او هو کله چي چاي يا کافي نه وي نو زه هيڅ د اوريدلو حوصله نلرم ته هم چاي څښي؟

حسن، هو څښم يي ځکه ماخو ماښام هم څه ندي خوړلي.

همممم عسکره ورسه دوه پيالې چاي او بيسکوت راوړه چې زه د خپل ميلمه څخه اوس کيسه اورم.

عسکر هم لاري،

قومندان امير حسن مخاطب کړ ، ښه نو اورم يې خو پام کوه هيڅ درواغ راته ونه وايي ځکه د درواغو سره سخت مخالف يم او کيسه له سره څخه راته وکه هله نو....

حسن په کيسه شروع وکړل....

زه د عبدالعزيز خان مشر زوي يم يوه خور چې نوم يې هيله و هم ما درلودل چې هغه له ما څخه کشره وه.

موږ ډير شتمن و په کلي کي مي پلار يو لوي نوم درلود د کلي هر مشکل چې به پيښ سو خلک به د کلي د ملک په ځاي زما پلار ته راغلل او ويل به يې چي عزيز خانه زموږ مشکل حل که او زما پلار به هم ور سره مرسته کول.

پلار مي په ما باندي ډير ټينگار کاوه چې زه هم د هيلي سره يوځاي لاړ سم او درس ووايم خو ما له ماشومتوب څخه د درس سره هيڅ مينه نه درلودل ځکه زه هغه څوک وم چي تل به د خپلو ملگرو سره وم زما کور ته نږدي زما د يو ملگري

کور و او پلار يي هم زما د پلار ملگري و د هغه کس نوم نورالدين خان دي او اوس هم ژوندي دي د هغه زوي خالد زما يو ټينگ ملگري و هر ځاي به سره يوځاي و او هرڅه هر راز به مو سره شريک و زموږ د ملگرتيا لس کاله کيدل يو بل ته ډير گران و.

دکلي د نورو هلکانو به زموږ سره حسد پيدا کيدی ځکه زه او خالد داسي وو لکه تن او روح د يو بل څخه يواځي په مرگ جلا کيدو او همداسي ژمنه مو هم کړي وه خو زموږ مشکل دا و چي د خالد دوي اقتصادي وضعيت زموږ تر اقتصادي حالت ډير خراب و ځکه د خالد پلار يو بزگر و او زما پلار يو لوي تاجر و چي په ښار کي يي هم لوي نوم درلود.

داخو زموږ تير وخت و ، بيا وروسته زما پلار او د خالد پلار سره په شراکت کار پيل کړ د هغه په ضريعه باندي د خالد دوي اقتصاد هم ښه سو او د بل چا د محتاجي څخه خلاص سول د خپل کور څښتنان سول.

اوس به نو اصلي کيسي ته راسم، کله چي حسن اصلي کيسه شروع کول نو د شعبي دروازه ټک ټک سول، قومندان امير په غوسه وويل راځه سوک يي؟

دروازه خلاصه سول يو عسکر په پتنوس کي بيسکوټ او چاي راوړ ويل دادي امير صاحب.

قومندان امير مننه وکړل سگریت يې په ميز باندې مړ کړ يو بيسکوت يې د حسن مخي ته کيښود او بل يې ځانته کيښود بيايي حسن ته په نيم کښو سترگو وکتل ته ولي چوپ سوي ادامه ورکړه.

حسن هم خپله کيسه بيرته شروع کړل.

يوه ورځ خالد ډير ټينگار وکړي چې ددوي کور کي زه د ميلمه په توگه ورسم ما نه غوښتل چې ورسم خو خالد ډير ټينگار کاوه او غوښتل يې چې ورسم.

نو ماهم په دي سبب ومنل چې خالد خفه نشي او و مي ومنل چې سمه ده درځم خو ډير وخت نه تيروم ځکه چې پلار مي مابښام وختي کور ته راځي او بيا راته غوسه کيږي د شپي لخوا اجازه نلرم چې د کوره ووځم.

ويل سمه ده .

زه هم لارم او کور ته روان شوم په لاره کي مي د يو دوکان څخه څه سودا هم وکړل ځکه چې زما خور هيلي به هره ورځ راڅخه يوڅه غوښتل نو ما هم ځان نه سپموي.

کور ته راغلم هيلي ښه د چرگ شوروا پخه کړي وه بوي يې سيده زما سږمي ته راغلي او بايد ووايم چې هيلي خور مي داسي شوروا پخول چې هر څومره به سوک موږ واي او اشتها يې نه درلودلای خو بيا به يې هم د هيلي د لاس شوروا خوړل ، زموږ کورني ډيره نيکمرغه وه دهيلي په لاس کي دپخلي کولو يو جادو و.

زه هم ورغلم ، هيله په آشپزخانه کي بوخته وه او د دیک بخار سر خلاص کړ  
شوروا يي په وچه ډوډي باندي چپه کړل ويل حسنه راغلي؟

ما په شوخ انداز ورته وويل نه اوس هم په لاره کي يم.

دواړو وخنډل ويل زما سودا دي راوړي ده کنه؟

ومي ويل نه هغه خو مي هيره کړل او اوس خو ما بنام کيدونکي دي بيا نسيم ورپسي  
تللي.

په گيله منده لهجه يي وويل حسنه مه مي زوروه هله ژر يي راکه ، ما چي يو لاس  
شاته نيولي و ، نو مي همدومره توکي مناسبې وبللي او د شا له طرف نه مي د هيلي  
د سودا کڅوړه ورکړه، هيلي وويل هممم پوهيدم چي راوړي مننه کوم وروره.  
هممم سمه ده اوس نو دا ادبيات کور کي راته مه کاروه.

راغلم د خپل پلار کوټي ته ، مور مي لمونځ کاوه او پلار مي هم په تلاوت بوخت  
و، کله چي يي زه وليدم ويل زويه تا د مازيگر لمونځ کړي دي؟

زه غلي وم.

بیرته یی خپل تلاوت پیل کړ زه هم په شرمیدلي حالت کي له کوتي ووتم بیرته د هيلي خواته لارم هغي پتنوس را اخیستي و او د آشپزخانه په خوله کي سره مخ سو ما ویل هيلي دا وخت نو اوس د ږوږي دي اوس خو لا مازیگر دي دا نو څوک خوري؟

هيلي وویل ، دا مي د مور لپاره تیار کړي ده ځکه هغه تر نن مایینین پوري ناروغه وه غرمه یی هم څه نه وو خوړلي نو اوس مي ورته شوروا چمتو کړي ده.

ما د هو په دود سر بنسکته پورته کړي ومي ویل، هيلي زه نن ماینام د خالد دوي کور کي میلمه یم نو تاسي بیا ږوږي وخوري زما انتظار مه کوئ.

هغه خو سمه ده مگر تا بابا ته ویلي دي کنه؟

نه هغه ته خو مي ندي ویلي مگر ته هم مه ورته وایه ځکه چي زه ماینام بیرته ژر راکم .

وگوره که چیري ته ماته درواغ وایي نو زه دي بابا ته حال وایم.

نه داسي خبره نده زه به ولي تاته درواغ وایمه ها؟

سمه ده ورسه خو بیا ژر راسه ځکه چي بابا بیا خفه کیږي .

سمه ده ته خو داسي خبري کوي لکه ته له ما څخه مشره يي خوري.

زه هم په هماغه مازديگر باندي له کوره ووتم د خالد نمبر ته مي زنگ ووهه هغه ويل چي اوس نه کيږي ځکه کور کي يي نور ميلمانه دي نو د ماښام تر لمانځه وروسته بيا ورتللي سم.

ماهم د يو بل ملگري سره چي احمد نوميري وخت تير کړي او تر ماښامه پوري په تمعه سوم هغه ملگري مي د ماښام لمونځ ته لاري او زه د خالد دوي د کور په لوري لارم د خالد دوي کور زموږ له کوره څخه ډير ليري نه و فقط څو کوڅي اوسړکونه مو ترمنځ وه پلي لارم يو انرژي مي هم د ځان لپاره واخيستل.

په لاره کي مي بيا ورته زنگ ووهه خو موبایل يي غلي و، په لږ وخت کي د خالد د کور مخي ته راغلم نه پوهيدم چي اوس څه وکم نو مي دروازه په دی فکر ټک ټک کړه چي خالد به زما څخه مخکي کور ته راغلي وي.

دروازه خلاصه سوه خو د خالد پلار نورالدين کاکا و ، ويل حسنه زويه څه کوي دا وخت ، انشاءالله چي خيرت به وي؟

ما ويل ، هو کاکا هغه خالد پسي راغلي وم هغه کور کي دي؟

نه زويه هغه اوس دلته نسته ځکه ما په سودا پسي ليږلي دي ويل يي چي ژر راځي خو نه پوهيرم چي ولي يي دومره ځنډ وکړی ؟

ومي ويل ، خير زه به بيا وروسته راسم اوس به لار سم.

ته صبر زويه زه وهغه دوکاندار ته زنگ ووهم هغه زما ملگري دي هغه به يي حال راکړي د خالد موبایل خو بند دي.

سمه ده کاکا جانه.

نورالدين لاري او خپل موبایل باندی يي په کور کي د دوکاندار سره خبري کړي وي او بيرته راغلي ويل زويه ته کوټي ته راسه خالد په لاره کي دي ما ورسره خبري وکړي هغه وخت په دوکان کي و ، ژر راځي او هغه دا هم راته وويل چي ته زموږ ميلمه يي نو راځه دننه راسه تر هغه وخت پوري چي خالد راځي زه به درسره په کوټه کي کښينم.

ما هم څه ونه ويل او کور ته دننه سوم ددوي کور له خټو جوړ او ساده کور و زموږ تر کور بهتر نه و.

کوټي ته يي بوتلم هلته په کوربچه باندي کښيناستم نورالدين کاکا ويل زويه زه ځم چي درته چاي راوړم.

ما ويل کاکا جانه تکليف نه درکوم يواځي دلته د خالد انتظار کوم هغه به راسي.

نه زويه هيڅ تكليف ندي اوس به يي راوړم .

نورالدين لاري او زه په خونه كي يواځي پاتي سوم ، لږ وخت وروسته د قدمونو غږ سو ، نورالدين بېرته راغلي او شنې چاي يي راوړ ، زما هم چاي ډيري خوښي وي نو د چاي د راوړولو سره سم مي ورڅخه يو گيلاس نورالدين او يو گيلاس ځانته ډك كړ ، ماچي اوس خبري ته خوله جوړول نورالدين ته زنگ راغلي نو مې خوله بېرته ونيول ، هغه موبایل ته جواب ورکړ د سلام کولو وروسته يي وويل څه شوي دي؟

څه شېبه د مقابل طرف خبرو ته غوږ و بيايي وويل سمه ده زه همدا اوس درځم او تر ماخستن پوري دا مسله حل کوم ، دخداي په امان.

تليفون يي قطع کړي ويل حسنه زويه ماته يو کار پيښ سو نو ځکه اوس زه بايد لاړ سم خالد هم په لاره كي دي اوس به راسي.

ما ويل کاکا جانه خيرت خو دي څه وسوه؟

ويل هو زويه هيڅ نه ، بس يوڅه پيسي مي په يو چا پسي باندي دي نو اوس ورځم او ورڅخه اخلم يي.

ما هم څه ونه ويل نورالدين خپل ډك گيلاس چاي پريښودي او لاري دكور څخه ووتی د موټر سايكل غږ يي هم ورک سو.

ما هم خپل او هم هغه دوهم پک گيلاس چاي وڅښي په خپل تليفون باندي مي گيم کاوه او دخالد په انتظار وم.

يو خلي بيا کوتي ته نږدې د يو چا د قدمونو ږغ سو ما گيم تم کړي او د دروازي په لوري متوجي سوم، خالد و ، د ستري مسي وروسته مي وويل ياره موبایل دي ولي بند کړي دي؟

هغه ويل چارج يي خلاص کړي دي اوس به لار سم او چارج به يي کړم ، ددې خبرو په کولو سره ولاړ سو او د خپلي کوتي په لوري لاړي، څه شيبه بيا زه يوازي وم خو خالد راغلي مگر له ليري څخه ډير نا ارام معلوميدی په کوم مخ چي تللي و بيرته په هغه مخ نه و راغلي.

نو ما پوښتنه وکړه، خالده څه کيسه ده مخ دی ولي داسي پنچر نيولي دي؟

ويل يي نه وروره خيرت دي هيڅ کيسه نده!

ما ويل خامخا به راته وايي زه پوهيرم چي يوڅه سوي دي؟

خالد وويل ، حسنه ياره خور مي بيخي ډيره زياته ناروغه ده او پلار مي هم نسته نه پوهيرم څه وکم؟

ما ورته وويل، دا نو اوس د انديښنې خبره ده ته په ما باندي باور نلري چي ندي راته ويل؟

هله نو ورسه ورته ووايه چي کار سم کړي روغتون ته به يي زه بوخم او د پلار موټر به راولم.

خالد ويل نه ياره تاته تکليف نه درکومه.

په غوسه مي وويل ورسه هله نو وخت مه ضايع کوه زه خم او موټر راولم.

خالد نور هيڅ ونه ويل ما خپل پک گيلاس چاي پريښودي او د خپل کور په لوري راغلم، دروازه هيلي راته خلاصه کړل په تنظيه لهجه يي وويل ولي هلته يي ډوډي درنکړل چي داسي ژر راغلي؟

هغي ته مي په غوسه وکتل خو دا دخبرو وخت نه و ورته ومي ويل بابا وينس دي؟

ويل هو وينس دي مگر څه سوي دي ولي داسي تلواري يي؟

ومي ويل هيڅ نه بس د خالد خور شبانه ناروغه ده هغه بايد روغتون ته يوسم او ته ورسه د بابا څخه دموتړ کيلي راته راوړه چي ولاړ سم.

هيله ډيره نرم زړي انجلۍ وه ويل اهاا زما خورکي شبانه ناروغه ده او زه خبر  
نلرم په بیره ورغلل او د موټر کيلي يي راوړل کله چي مي موټر چالان کړ بابا له  
کوټي راپسي ووتي ويل صبر وکه،

زه هم ودریدم ويل حسنه زويه نورالدين خبر دي چي لور يي ناروغه ده؟

ما ويل نه هغه بنار ته تللي دي او موبایل يي هم بند دي.

بابا مي لږ شيبه فکر وکړئ بيایي وويل، زويه ورسه خو بيا حال راکه اوهوگوره  
دا پیسي درسره واخله اړتيا به مو پيداشي په جيب يي لاس ننباسي او يوڅو زرگونه  
يي هم راکړل ما هم ورڅخه مننه وکړل او په بیره راغلم د خالد دوي کور ته.

هرنگ مي د کور مخي ته وواهه خالد له کوره را ووتي ويل ياره دشباني حالت ډير  
خراب دي يواځي يي نسّم راوړي، مور مي هم مرسته نسي راسره کولاي ځکه  
هغه سپين سرې ده، ما ويل نو څنگه وکم؟

ويل راسه ته يي راسره تر موټر پوري راوړه.

زه هم ورکېننه سوم کور ته دننه ورغلم دخالدمور يي سرته ناسته وه ژړل يي ويل  
زويه زه هم درسره ځم ما ويل مورې راځي تاسي هم هله نو ،

شبانه چي په توس کي وه له درده يي اه او اه کاوه.

خالد ته مي وکتل هغه ويل ونيسه پورته کوي، له هغي څخه يي توس ليري کړي د هغي سپين مخ ښکاره سو چي غتي غتي خري سترگي يي له اوښکو ډکي وي د راسته طرف د پښتې لاندې يي لاس نيولي و او ډيره په تکليف وه ما او خالد له پښو او لاسونو ونيول تر موټر پوري مو يوره دخالدمور هم راسره وه تر روغتون پوري ډيره لاره وه ځکه روغتون په کلي کي هيڅ نه و.

نو مي په موټر پسي پښه ووهل په يو سل شل کي روان و او په څو دقيقو ښار ته راغلو هغه عالي درجه روغتون ته مو راوستل تذکره راوړل سوه او ناروغ يي يوړو موږ هم ورته په انتظار کي پاتي سو، خالد او د هغه مور ته مي د زړه ډاډ ورکاوه ويل مي هيڅ نه کيږي صبر وکړي اوس خو روغتون ته راغلو.

موبایل مي وشرنکيد د موبایل سکرين ته مي وکتل هيله وه ځواب مي ورکړ هغي ويل چي بابا وايي څنگه سو روغتون ته لاړاست؟

ما ويل هو روغتون ته راغلو او هغه په عاجل واټ کي ده ډيره په تکليف وه.

هيلې وپوښتل، په شبانه باندې څه سوي وه؟

ومي ويل ولا نه پوهيږم خو د راسته پښتې لاندې يي درد محسوس کوي فکر کوم چي په معده به يي درد و!!

هغي وخنډل ويل بي سواده هلکه معده راسته طرف ته نه وي چپه طرف ته وي.

ومي ويل بس نو اوس دی خپل ځان راته مه ثابتوه زه پوهيرم چي ته تعليم يافته يي  
خو اوس دا راته ووايه چي ولي يي هلته لاس نيولي وو؟

هغی وويل زه خو دومره نه پوهيرم خو زما په آند افنډکس به وي ځکه افنډکس  
داسي ناروغي ده چي ډير زيات درد پکي محسوس کيږي.

ما چي افنډکس نه پيژندي نو مي وپوښتل افنډکس بيا څه دي؟

ويل چي ته د ټول مکتب استادانو پو نکړي نو زه به تا څنگه پو کړم؟

په غوسه مي وويل سمه ده موبایل دي بند که.

تر نيم ساعت پوري انتظار و اخير ډاکټره راغلل ويل د انديښني خبره نده ناروغه  
مو افنډکس وه که چيري مو تر څو ساعتو پوري نه وه راوستلي نو کيداي سوه چي  
دا کولمه هلته چاودلي واي او دناروغ ژوند له گواښ سره مخ کيدي خو د خدای  
شکر دي چي تاسي په وخت راغلي او ناروغ وژغورل سو.

دلته نو د هيلي د درس په ارزښت پو سوم رښتيا هم څنگه چي هغي ويلي وه شبنانه  
افنډکس وه او ډاکټري هم تاييد کړه.

د خالد مور په ژرغوني اواز وويل حسنه زويه خدای دې تاته لوي عمر درکړي.

ما ويل مورې کومه خبره نده ما څه ندي کړي خدای ستاسي لور وژ غورل.

خالد چي هرڅه خپل پلار نورالدين ته زنگ واهه مگر د هغه موبایل غلي و او هيڅ يي زنگ نه تیراوه.

ډاکټري ويلي وه چي ناروغ بايد تر سهاره پوري همدلته وي ځکه چي عمليات کړي موده نو ژر اجازه نه ورکوو چي تاسي يي کور ته يوسي.

خالد او مور يي د شبانه د ليدو لپاره دننه ورغلل خو زه دباندې پاتي سوم، څه شيبه ولاړ وم د ځان سره مي فکر وکړي چي ما ددوي سره دومره ښه وکړل خو دوي وگوره زه يي دلته يواځي پريښودم زه يي هم بايد هلته ور بللي وم.

اصلا زما دا گيله په دي سبب نه وه چي زه يي ولي يواځي پريښودم بلکي په دې سبب وه چي ما بايد شبانه ليدلي وای ځکه د هغي ليدو ته مي يو ډول تلوسه پيدا سوه د هغي هغه د ناارامي څهره مي په ذهن کي ثبت وه هر طرف ته به مي چي کتل نو د شبانه هغه ښايسته او د گلاب په څير مخ به مي په هغه عذاب کي لیده.

د هغي دسترگو اړول او را اړول ، بس څه ووايم خو د هغي تصوير مي په حافظه کي ثبت سو نو له ډيري غوسي څخه د روغتون څخه ووتم او لارم موټر کي کښيناستم فکر مي وکړي چي څنگه يي بايد ووينم خو هيڅ مي ذهن ته نه راغلل په دې وخت کي خالد راته زنگ ووهه، په غوسه مي وويل ، څه دي؟

ويل وروره خیرت خو دي ولي دومره غوسه يي؟

ما ويل اوس دا خبره ايله كوه خور دې څنگه ده؟

شكر دې هغه بيخي بڼه ده اوس نشو كولاي چې لاړ سو سهار يې بيا كور ته وړو.

ومي ويل سمه ده زه اوس په موټر كې يم او خپل كور ته ځم تاسي بيا كه هرڅه غوښتل راته يې ووايه.

موبایل مې بندكړ او هغه پېښي چې مې پلار ددوي لپاره راكړي وی هغه مې هم هيري سوي او كورته راغلم.

هيله تر اوسه پوري راته ويښه ناسته وه ويل وروره شبانه څنگه سوه؟

ومي ويل هغه اوس بڼه ده عمليات يې ورته وكړي او سبا سهار يې بيرته كور ته ليږي.

هيلي وويل تابه پوډي هم نه وی خوړلي نو زه به درته پوډي راوړم ؟

ومي ويل ، نه زه بيخي موړ يم او هيڅ اشتها نلرم ددې خبري په ويلو سره لاړم او خپل بستر كې وغځيدم مگر خوب قسم كړي و ، بس پروت يم او پروت يم سترگو ته مې د شباني هغه رنځوره څهره مخته مخته كيدل كوښښ مې وكړي چې خپل فكر كابو كړم او ځان باندې كنټرول راولم مگر دا كله امكان درلوده.

نه پوهيدم چي څومره وخت به وتلي و ساعت ته مي نه و کتلي بس انتظار مي له  
توان څخه ووتي او موبایل باندې مي خالد ته زنگ ووهه، هغه هيڅ جواب نه راکړي  
بيا ځلي مي زنگ ووهه تر دوه درې ډينگ ډينگ وروسته يي په په ورو رغ وويل  
بلی!!

ما ويل خالده ياره موبایل ولي نه پورته کوي هاا؟

خالد وويل وروره د شپي دري بجي دي ، ویده وم خو دا راته ووايه چي ولي دي  
په دې وخت کي زنگ وهلي دي دلته ټول ویده دي خبري هم درسره ډيري نسّم  
کولای؟

ما موبایل له غور څخه ليري کړ د موبایل سکرين روښان سو ساعت ته مي وکتل  
ريښتيا هم د شپي دري بجي وي په شل بالا ، موبایل مي بيرته غور ته ونيوئ ما  
ويل وروره ريښتيا ساعت ته مي فکر نه وه وبخښه ، خو هغه پيسي چي مي پلار  
ستاسي لپاره راکړي وي هغه مي هيري سوي دي ما ويل چي ستاسي به ورته اړتيا  
پيداشي ايا اوس يي درورم؟

خالد وويل ياره ته ليوني شوي يي ، که تاته خوب نه درځي مور خو خوب ته پريږده  
دا وخت نو اوس د پيسو ورکولو دي؟

په تنظيه لهجه مي وويل سمه ده لوده خو سهار وختي راځم او هغه پيسي درکوم.

موبایل مي قطع کړي او خپل ځان ته مي غوسه راغلل ، ځکه چې دا وخت ريښتيا هم د زنگ وهلو نه و خو زما سره د شباني انديښنه وه نو ځکه مي د پيسو ورکولو پلمه وکړل .

دا شپه هم تيره سوه !

سهار اوه بجي د ځاي څخه پورته سوم ويښتان مي ږمنځ کړل هغه نوي عطر چې مي ماما راته له عمرې څخه راوړي و هغه مي ووهل او خالد ته مي زنگ وکړي.

ويل هلو !

تر روغ ېر وروسته مي وويل هلکه له روغتون څخه رخصت شوی کنه؟

ويل نه ولا تر اوسه پوري خو روغتون کي يو او د ډاکټر مشورې ته منتظر يو.

ما ويل زه هم راحم کوم څه خو به نه غواړي چې درته رايي وړم؟

ويل نه مننه کوم .

موبایل مي قطع کړي له کوتې څخه ووتم پلار مي د کور په برنده کي ولاړ و او د لمر د تودوخي څخه يي خوند اخيسته ، موټر ته دختلو په وخت يي وويل زويه ته د شپي راغلي يي؟

هو بابا د شپي ناوخته راغلم ځكه نور زما ضرورت نه و هلته .

دروازه يي په ځان پسي ووهل موټر يي چالان كړ ويل راځه چي يوځاي روغتون ته لاړ سو يو خو به مو د مسلمانې حق ادا كړي وي او بل به مو ريښتيني ملگرتيا تر سره كړي وي.

ما هم يواځي پلمه غوښتل چي هلته لاړ سم نو مي ورغبرگه كړل ، سمه ده بابا جانه مگر كاش چي زه يواځي تللي وم په دې سبب چي نورالدين كاكا هلته نسته او پخپل لور هم ندي خبر چي څه ورته پيښ سوي دي ؟  
نو زما فكر دادي چي ته د نورالدين په لتون پسي لاړ سي او ما د روغتون مخي ته يوسي.

پلار مي وويل ولي نورالدين ته څه پيښه ده؟

ولا نه پوهيرم بابا خو د پرون څخه يي موبایل هم غلي دي او كور ته هم ندي راغلي نه پوهيرم چي په كومه بلا اوښتي دي.

پلار مي څه شيبه په فكر كي سو بيايي وويل ، حسنه زويه ددی سړي يعني نورالدين ورکيدل بيله کومې پيښې ندي .

خير خداي دي موږ او دوي ته خير پيښ كړي زه يي مخاطب كړم ويل ، د كور دروازه خلاصه كه چي موټر دباندی وباسم.

زه هم ورغلم دروازه مي خلاصه کړل د موټر د وتلو وروسته زه هم د بابا موټر ته پورته سوم د روغتون په لوري لاړيو ، څنگه چې ما ويل زه يي د روغتون مخي ته بنکته کړم او پلار مي د نورالدين په لټون بنار ته لاري د لاري او کړايي پيسي يي هم راکړي .

زه په بیره د روغتون لوي صالون چي اوس هم پکي څراغونه روښانه وه او يو ډول د ډيټول بوي و ، ورغلم د خالد دوي په کوتي پسي گرځيدم بلاخره مي پيدا کړه نو مي دروازه ټک ټک کړه زړه مي درزیده نه پوهيدم چي څنگه د شباني سره وگورم ځکه يواځي د هغی د حال پوښتل راته بس نه وه او نه يي زما زړه ته تصلي راکولاي شوي نو ځکه غوښتل مي چي پخپلو سترگو يي د سپين مخ ديدار وکړم.

دروازه خلاصه سوه ، خالد و ، تر ستري مسي وروسته يي وويل راځه چي په باغچه کي کښينو، دا يو شخصي روغتون و چي دري پوره او وداني يي درلودي د روغتون په منځ کي يوه وړوکی باغچه وه چي خلکو به د هغې څخه د انتظارگاه کار اخيستي او هم يي د هوا په صفايي کي رول لوباوه ، ما هم څه ونه ويل او ورسره روان سوم خو د باغچي نه مخکي مي خالد د روغتون کانتين ته يوري ځکه نه ما او نه هم خالد د سهار ناري کړي ؤ ، نو مي ځيني ډول ډول بيسکيټ او انرژي واخيستل بيا لاړو او د باغچي په يوه څوکي کي کښيناستو ومي ويل ، خالده د خور حالت دي اوس څنگه دي؟

خالد د کڅوړې څخه يو بيسکيټ واخيستل د هغه د خوړولو په وخت يي وويل ښه ده ته اندېښنه مه کوه.

هیره دي نه وي چي زما ملگري خالد هغه د چا خبره ډیر خر طبیعتہ انسان و ځینی وخت به یی خپل کنترول بیخي د لاسه ورکړي یو رواني او نه راگرځیدونکي سړي و، په دی وخت کي زه د خالد په حالت پو سوم که چیري مي د شباني په اړه نورې پوښتني کړي وای نو خالد کیدای سوه چي خپل کنترول له لاسه ورکړي وای نو ځکه مي په همدې یوې پوښتني کفایت وکړي او نور څه می ونه ویل ، څه شیبه غلي دواړه ناست و یواځي مو د مرغانو اواز نو ته غوږ نیولي و مگر زما کله بي له پوښتنو طاقت کیدي بیا می وویل ، خالده پلار دی ولي نسته هغه چیري دي ایا تاسي ته یی دتللو نه مخکي کوم څه ونه ویل؟

خالد سترگي لاندي په ځمکه گڼدلي وي بیایي یی په غوسه وویل ، داپوښتنه خو باید زه وکړم ځکه چي له پلار سره مي ته وي او کله چي زه کور ته راغلم تاویل چي بابا لاري او زنگ ور ته راغلي ؟

یوځلي بیا په دواړو باندی چوپتیا غالبه سوه .

نه پوهیدم چي د خالد ددې خبري ځواب څنگه ورکړم که ریښتیا ووايم نو د خالد په دی خبره باندي لږ څه غوسه هم راغلل او بل دا چي مامي شبانه هم نسوه لیدلي ، نو مي وویل خالده راځه چي ستا مور دوي ته هم د سهار ناري لپاره کوم څه واخلو هغوي به هم څه نه وي خوړلي ، خالد هم څه ونه ویل یواځي یی د هو سر وښوراوه .

د کانتین څخه مي ځینی نور شیان واخیستل او د روغتون د وداني په لوري روان سو کله چي هلته ور سیدو قریبه وه چي کوتي ته ننوځو په دې وخت کي د خالد څخه هغه کڅوړه ولویده کومه کي چي بیسکیت انرژياني او نور خوراکی توکي وه .

ورته ومي کتل خالد د يو درب سره په ځمکه ولويدي ور منډه مي کړه د هغه سترگي لوري ختلي وي د لاسونو گوتي يي پيچلي وي تر خولې يي ځگونه راغلل او يو ډول خرڅه هاري يي په ځيگر کي کاوه، په بېره مي نرسانو ته غږ وکړي هغوي راغلل پورته يي کړي ټولو خلکو په حيرت ور ته کتل، نه پوهيدم چي څه وکړم ايا د خالد مور ته خبر ورکړم کنه؟

خو دا مي مناسبه ونه گڼل چي د خالد مور ور باندې خبره کړم ځکه هغه بنځه وه د دوو غمونو سره يي مقاومت نسو کولاي نو می ځان عادي ونيوئ او د کوتي دروازه مي ټک ټک کړه، چا خلاصه نکړل بياځلي مي په زور سره ووهل ، وروسته له يوې شيبې دروازه خلاصه سوه د خالد مور په دروازه کي ولاړه وه په مخ يي د خوښي علامي وی ، پوسوم چي د شباني حالت تر پخوا ښه سوي دي.

د خالد مور په سوالیه نظر راته وکتل لکه کوم څه چي واي خو هيڅ يي ونه ويل او د خبري کولو نوبت يي لومړي ماته راکړي، ما هم ورته د خوراكي شيانو کڅوړه ونيول زياته مي کړه ، موری دا ځيني خوراكي شيان دي تاسي به څه نه وي خوړلي نو دا وخورئ که مو بل څه ته اړتياوې هم ووايي!

هغی زما له لاس څخه کڅوړه واخيست او ويي ويل زويه خداي دي لوي عمر درکړي بل څه نه غواړو خو دا راته ووايه چي خالد چيري دي؟

دلته مي نو هغه خبره ياده سوه چي وايي ، درواغ ماتې پيسي دي هر وخت خپل لاس ورباندې خلاصوه، نو مي وويل ، موري هغه تللي دي چي د ډاکټري سره د شباني په حالت خبري وکړي او ټوله دوسيه يي پای ته ورسوي.

مور يي هيڅ ونه ويل دروازه يي بنده کړه زه بيا يواځي پاتي سوم او شبانه مي هم ونه لیده، د هغی د مور څخه مي هم پوښتنه نسوه کولاي ځکه چي د شرم او خجالت احساس مي کاوه.

لارم په سالون کي پر تي څوکي څنډه کي کښيناستم د روغتون چاپيريال مي تر نظر تير اوه بيا مي په يو کس سترگي ولگيدي چي ناروغ يي په عاجل واټ کي تر عملياتو لاندي و نو دا ځوان ناست و ، سترگي يي له اوبښکو ډکي وي لاسونه يي پورته د دعا لپاره نيولي وه ، شونډان يي ژر ژر بنوريدل دلته نو پوسوم چي تر مسجدونو د روغتون ديوالونو ډيري دعاگانې اوريدلي دي ،

هر کس دلته د زړه له تله الله تعالی يادوي هغه ذات ډير نږدې ځانته احساسوي مگر دغه کس که چيري يو گناه کوي بيا له ځان سره فکر کوي چي الله تعالی له ده څخه ډير ليري دي .

څه شيبه مي ددی کس په لمدو سترگو او درديدلی زړه کي فکر کاوه چي ناڅاپه مي مخي ته يو نرس ودريدي ، ويل ځوانه راسه ډاکټر محمود دي غواړي ،

زه هم د نرس په تعقيب تر ډاکټر پوري لارم هلته د ډاکټر مخي ته يو ميز و ځيني کاغذونه ايکسري عکسونه او ځيني نور داسي شيان وه چي تر اوسه پوري ما نه وه ليدلي ، تر سلام ويلو وروسته مي وويل ډاکټر صاحب زما سره څه کار لري؟

هغه خپلي لوي عينکو له سترگو څخه ليري کړي ويل وروره دا ستاسي ناروغ له کوم وخت څخه نشه کوي؟

ددې خبرې په اوریدو مي وځنډل ومي ويل ، ډاکټر صاحب ته غلط سوي يې يا به نرس تیروتنه کړي وي ، زموږ ناروغ خو هيڅ نشه نه کوي او عملیات يې هم کامیاب تر سه سول .

ډاکټر د سترگو تر کونجو نرس ته وکتل د ډاکټر ددې کتلو هدف دا و چې ایا ریښتیا هم موږ غلط سوي یو؟

نرس را مخکې سو ويل وروره موږ نه یو غلط سوي دغه ناروغ چې خالد نومیږي اوس ستاسره یوځای د روغتون په سالون کې ، نرس چې خبره پوره کول ما وویل ښه ښه پوسوم خالد یادوي ، هو هغه زما ملگری دي او نه پوهیږم چې څه ور باندي وسول ناڅاپه بې سده سو؟

ډاکټر زه مخاطب کړم ، ستاسو په ناروغ باندې یوه دماغي حمله راغلي ده ، زموږ تر څیړنو وروسته دا معلومه سوه ، دا کس چې خالد نومیږي نشي کوي او ډاکس رواني ناروغي لري ، داسي ناروغانو ته چې د غم یا ډیري خوشحالي په وخت کې نشه ور پیدانشي نو په دماغ یې ډیر فشار راځي او بالاخره خپل واک دلاسه ورکوي ، څو کاغذونه یې راته ونيول ، ويل دغه یې معاینات دي ، بیایي په سپین کاغذ باندي په چټکي سره قلم وځغلاوه څو کرښي یې ولیکلي هغه کاغذ یې هم راکړي زیاته یې کړه دغه درمل به ورته رانیسي په وخت یې باید وځوري او څومره چې کیږي باید ناروغ ارام وکړي دهیڅ انډیښني ضمیمه ورته مساعده نسي.

ومي ويل خالد اوس چیري دي؟

ډاکټر نرس مخاطب کړي ويل دا کس تر خپل ناروغ پوري ورسوه، زه هم په نرس پسي سوم يوي کوتي ته يي راوستم، هلته خالد په کټ باندي پروت وه سترگي يي پټې وي ورغلم څنگ ته يي کښيناستم په ځير ځير مي ورته وکتل ځکه زه اوس د خالد په هغه راز خبر شوي وم چي دي يي ناراحته کاوه ، هغه راز نشه وه ، همدا يي لامل و چي ځيني وخت به خالد بي له کوم دليل څخه غوسه کيدي او ځيني وخت خوبه بيخي له حده زيات توپير پکي ليدل کيدي .

موبایل مي وشرنکيد ، ومي کتل پلار مي و ، د هلو په ويلو مي د پلار د غوسي غږ تر غوږ شو ويل اوري؟

هو اورم بابا اورم،

خو پلار مي بيا وويل زما ږغ اوري کنه ؟

ما هم خپله خبره تکرار کړه ومي ويل هو اورم وايه څه وايي؟

خو اړيکه پري سوه ، د ځان سره مي وويل دا يي لا بله ، شبکه هم سم کار نکوي ، په هر حال افغانستان دي نو د کوم غم لپاره به يي وژارو،

بيامي د پلار زنگ راغلي خو داخلي هم هغه تيره کيسه تکرار سوه چي زما او د پلار خبري نه وسوي،

نو خالد مي هلته پريښودي او زه د موقیعت د تغير کولو لپاره د کوتي څخه ووتم تر څو موبایل کي خبري سمې وکړم او په عيني وخت کي اندېښنه هم راته پيدا سوه چي پلار به مي څه ويل ايا پير مهم کار خو يي نه وه؟

غوښتل مي چي روغتون باغچي ته لاړشم خو په لاره کي د خالد مور مخي ته راغله ويل ماته دي ولي ونه ويل؟

خان مي ناخبره وښود ، ومي ويل څه مي بايد تاته ويلي وای؟

هغي ويل زما زوي باندي څه سوي دي او چيري دي؟

پوسوم چي کار تر کار تير سوي دي او په کيسه باندي خبره سوي ده نو مي ورغبرگه کړه ، خالد هلته دي کوټه مي ورته پهنښه کړل ، هغي هم قدمونه چټک کړل او د کوټي په لوري په تلوار سره لاړل دلته مي شيطان راته وويل چي هله نو شبانه يواځي په کوټه کي پاتي سوه خالد او مور يي دواړه په بله کوټه کي دي نو مي د پلار زنگ د اوس لپاره وځنډوي او د شبانه د کوټي په لوري په تيزو قدمونو باندي لارم .

په بېره باندي په کوټه ورننوتم ، سترگي مي مستقيم په شبانه ولگيدي هغه په سد راغلي او ناسته وه په يو لاس کي يي د خوړو پيال او په بل لاس کي يي کاچوغه وه زما د ليدو سره يي چيغه وکړل له لاسه يي کاچوغه په پيال کي ولويده او مخ يي د دروازي څخه بل طرف ته کړ ويل څوک يي ؟

مامی ستوني تازه کړ په ورو او خجالت اواز مي وويل ، زه حسن يم اجازه ده چي دننه درسم؟

هغی لاهم مخ بل طرف ته کړي و ، خو زما د پوښتني په مقابل کي چوپه پاتي سوه هيڅ يي ونه ويل په يو لاس يي خپل پروني يا ټيکري په مخ باندي راکش کړ مخ يي ورباندي پټ سو .

ماڅو واړه او کوچني قدمونه د کوتي دننه واخيستل د شباني د چپ لوري ته يوه کوچني چوکۍ وه په هغی باندې کښيناستم ، څو شيبه دواړه غلي و ، زړه مي غوښتل چي ورسره خبري وکړم خو جرئت هم لکه د کندهار برق نه و او نه مي هم د خبرو موضوع لتول چي بايد د څه په اړه پوښتنه وکړم په همدې فکر کي ومه چي يو ارام او سکون بڅښونکي رغ يي وکړ ويل خالد څنگه دي؟

شباني ته مي وکتل مخ ته يي ټيکري نيولي و لاندي يي سترگي اړولي وي او هيڅ يي زما په لوري نه کتل ماهم مخ بل لور ته کړي ددي د پوښتني په مقابل کې مي وويل ، ته خبره يي چي خالد نشه کوي؟

ددي خبري په اوريدو يي خپلي غټي څري سترگي د حيرانتيا سره زما په سترگو کي ښخي کړي ويل ته څه وايي خالد نشه کوي؟

ما هم يواځي پلمه غوښتل چي بحث اومنقشه وکړم د خبرو کولو موضوع هم پيدا سوه نو مي وويل ، هو خالد نشه کوي او دا خبره يي آن له ما هم پټه ساتلي وه بيامي هغه ټوله کيسه ورته وکړل چي اوس په څه حال کي دي او څنگه دی حال ته ورسيدي ؟

خو شبانه بياهم غلي ناسته وه په فکر کي وه ، ومي ويل ستا روغتيا اوس څنگه ده؟ يواځي يي دا جمله وويل ښه يم.

په سالون کي د قدمونو ږغ سو زه ولاړسوم د دروازي مخي ته ورسيدم غوښتل مي چي دروازه خلاصه کړم او دباندې ووځم خو له ما څخه مخکي خالد او مور يي دروازه را پوري وهل خالد په عادي حالت کي و ، ويل وروره ته دلته يي ما چي ويل ته به کور ته تللي يي؟

ورغبرگه مي کړه نه زه همدلته يم په داسي حالت کي نو زه تاسي څنگه يواځي پريږدم؟

خالد وويل ، گوره مورمي ماته ناحقه په غوسه ده ته ووايه زما فشار کښته سوي و کڼه؟

خالد په سترگو کي يوه اشاره وکړه چي زه هم دده په ځاي درواغ ووايم ، ماهم وويل هو موري د خالد فشار تپت سو نو ځکه بي هوښه سو .

په هر حال سر مو نه په درد کوم له روغتون څخه ووتو او په رکشه کي شپانه خالد او مور يي خپل کور ته لاړل زه هم تر خپل کور پوري ورسره ملگري وم .

په بل سهار دکور دروازه ټک ټک سوه مور مي راغله د خوب څخه يي پاڅولم ويل لاړشه وگوره څوک راغلي دي؟

زه هم په بېر سر تر دروازي لارم سترگي مي د لمر رڼا وتخنولي دروازه مي خلاصه کړه په نيم کښه سترگو مي وکتل خالد ولاړ و ويل او هووو د خان صاحب زويه ته تراوسه پوري ويده يي؟

له کور ور ووتم پښی می په خاورو سپیری سوي ځکه په تلوار کي می خپلي هم نه وي اخیستي ومي خنډل ولا نن تر ډیره پوري ویده وم ، خیرت دي چي راغلي یي؟

ویل هو همداسي راغلي یم راځه دواړه د احمد دوکانته لاړ سو او هلته به خبري وکړو.

ما چي هیڅ کار نه درلودي نو مي ورغبرگه کړه سمه ده صبر وکه چي مخ پریمنځ خالد هم په تمه پاتي سو ترڅو چي ما خپل کارونه کورکي خلاص کړل د وتلو په مهال مي مور ته وویل موري شبنه چيري ده؟

مور می د گیلسونو په وینځلو بوخته وه لاسونه یي د اوبو او صابون په ځگ وه ویل هغه خو پوهنتون ته تللی ده غرمه راځي ،

نورڅه مي ونه ویل پلار مي هم کور کي نه و ځکه خپل تجارت خوني ته تللي و ، د خالد سره یوځاي د احمد دوکان ته راغلم ، احمد هم زمور تود هرکلي وکړي که ووايم چي احمد مي تر ټولو خلکو او ملگرو راته تیر او گران و نو به مي هیڅ مبالغه نه وي کړي ځکه احمد ډیر نرم مزاجه با ادبه او زیارکښ انسان و هغه صفتونه یي لرل چي ډیرو خلکو به ورسره مېهه همدې حسد کاوه یو ډول کشیش او جذبه یي لرل چي خلک به یي ځان ته جلبول خبري یي خوري وي هر وخت به یي خوله له خندا څخه نه راټولیده ،

ومي ویل احمده کارونه مو څنگه دي ؟

غټ استولي يي وکړي ويل وروره څه ووايم هغسي پخواني خوند يي نسته خو بياهم  
شکر خپل نصيب رسيري ،

احمد يو د قرطاسي دوکان درلود چي هر ډول کتابونه قلمونه او نور د اړتيا وړ  
توکي يي پلورل ټوله ورځ چي به موږ توکي تکالي او په نورو عبثو کارونو مشغول  
و خو احمد به د کتابونو په لوستلو او په نړي باندي د ځان خبرولو په کوښښ و  
همدا يي لامل و چي احمد په ټول کلي کي د يو تکړه باادبه او عزتمن شخص  
لقب خپل کړي و .

مگر خالد او احمد چندان د يو بل سره اړيکي نه لرلي خالد خو بس زما په شناخت  
ورسره ملگرتيا مخي ته وړل ،

ومي ويل احمده درسونه دي څنگه دي نن ولي پوهنتون ته نه يي تللي؟

ويل يي نن مي پلار لږ څه ناروغ و نو زه د هغه په ځاي راغلم،

بيانو د خبرو موضوعي مختلفي سوي په هرڅه وږغيدو ، غرمه سوه خو زموږ  
خبري لاهم پای ته نه و رسيدلي ، خالد وويل زه نور ځم په کور کي مي پلار هم  
نسته .

ومي پوښتل ، اوووهو ! خالده ياره هغه ستا پلار څنگه سو يو خبر مو ترلاسه  
نکړي؟

په مايوسي يي وکتل بيبي وويل نه ولا هيڅ خبر يي نسته موږ ټول يي ډير پريشانه  
کړي يو نه پوهيږو چي چيري ورپسي لارسو،

احمد وويل انديسنه مه کوی څه کوچني خو ندي کوم کار به لري او بيرته به راسي ،  
بلاخره خالد لاري ، زه او احمد يواځي سو ، په تمسخر می وويل ، نه پوهيرم  
چي ټوله کورني يي ليوني ده خو دا يو کس څنگه پکي سم دي؟

احمد هم زما خدا بدرگه کړه ويل خالد نو بيا چا پرسد کړي تر ټولو لوي ليوني خو  
همدا دي.

ما وويل ، خالد نه يادوم ،

احمد ، نو بيا څوک يادوي ؟

ومي ويل د خالد خور شبانه يادوم، ورپسي زياته مي کړه، هغي مي پرون وليدل يو  
جلا مخلوق و تابه ويل چي دا هيڅ ددوي د کورني نده.

احمد هيڅ ونه ويل فقط د همم په کولو سره يي زما خبره تاييد کړه.

که کتل مي هيله چي تور حجاب يي او ماسک يي اچولي و د کتابونو بسته يي په  
څنگ کي وه دوکان ته راغلل،

خو زما په ليدو يي پښه ونيول غوښتل يي چي بيرته شاته وگرځي، ور ږغ مي کړه  
راځه راځه،

هغه هم راغلل ماته د سلام ويلو وروسته مي ور څخه وپوښتل، څه کار لري؟

په ورو ږغ يي وويل ، ځيني شيان مي په کار وه دلته يي رانيسم،

احمد ته مي وکتل هغه په ځينو کتابونو کي ځان بوخت وښود.

ومي ويل ، ماته به دي ويلي وه مابه درته راوري وه ، هيلي هيڅ ونه ويل زما د نورو خبرو په تمه وه،

ماهم زياته كړه ، اوس چي راغلي يي نو سودا دی واخله او ژر كور ته لاړه سه زه هم راحم ، يواځي يي سر وبنوراوه د شرم څخه يي سترگي په ځمكي اچولي وي د احمد لور ته ورغلل ويل، دوه د پښتو ژبي كتابجي يو شين او بل سور قلم راکه، احمد هم د غوښتنې سره سم ټوله سودا ورکړل خو كله چي هيلي پيسي ورکولي نو احمد د پيسو اخيستلو څخه انكار وکړ ويل زه ستاسي څخه پيسي نسو اخيستي هيلي ډير ټينگار وکړ خو احمد ونه منل ،

هيلي بياهم وويل واخله زه هيڅ مفت شي نه غواړم خو احمد ويل موږ لکه د يوې کورني خلک زه پيسي نه اخلم ، زه ورته گورم او ددوي سره چنې دي يو وايي چي پيسي واخله بل يي رد کړي ، څه شيبه لا ناست وم اخير مي حوصله پای ته ورسېده هيلي ته مي وويل ، ورسه ته لاړه سه زه يي پيسي ورکوم .

هيلي هم کوم څه ونه ويل زما خبره يي ومنل او لاړل ، احمد ته مي وويل ياره که چيري ته داسي چلند وکړي نو زموږ راتگ دلته کميري او بيا نه راځو!!

احمد په توند نظر راته وکتل ويل ولي څه مي وکړل ؟

ما ويل بايد پيسي دي واخلي ځکه موږ ته ځان کم معلوميري.

احمد سور اسويلي وکړي ويل سمه ده چي ته داسي وايي نو پيسي راکه .

ماهم پيسي ورکړي او له دوکان څخه د کور په لور راغلم ، هيله له ما څخه مخکي رسيدلي وه د ډوډي په چمتو کولو کي يي له مور سره مرسته کول پخلنځي ته ورغلم دواړو يو د بل سره خندل ،  
ومي ويل بابا کور کي نسته؟

هيلې وويل نسته هغه ندي راغلې، بيبي خواږه په دسترخوان کينودل ټولو په ماږه نس ډوډي وخورل .

چي کيسه اوږده نسي نو لنډ وايم څو وخت همداسي په عادي ډول ژوند تيريدي خو د خالد پلار لاهم ورک و حتا يوه مياشت ووته پوليسو ته يي هم خبر ورکړي و خو پلټني يي ناکامه سوي وي ،

بل خوا زما مينه د شبانه په وړاندي تر پخوا زياته سوه ځيني وخت به مي په يوې او بلي پلمي سره د خالد دوي کور کي ځان په زور سره ميلمه کاوه ترڅو شبانه ووينم مگر زما هلي ځلي بي ځايه وي او هيڅ مي هم لاسته نه راوړل، ما غوښتل چي شبانه ته په غيري مستقيم ډول ځان ورسوم مگر دا کار داسي نه کيده.

څو ځلي مي فکر وکړي چي د خالد د مجبوريت څخه گټه واخلم ځکه چي دخالد يو لوي راز له ماسره و نو مي يوه ورځ و غوښتل چي خالد ورباندي وگواښم او ورته ووايم چي د شباني سره مي يوه ليدنه وکړي .

زنګ مي ورته ووهه ، ويل ها اورم!

ما ويل زه پوهيرم چي اوري کون نه يي.

ويي خندل ويل د هدف خبره دي کوه.

ومي ويل د کور مخي ته مو يم دروازه خلاصه که.

تليفوني خبري يي پري کړي څه شيبه وروسته د دروازي دستکي درب وکړ دروازه خلاصه سول په خندانۀ مخ يي وويل څه دي حسنه زويه نن سبا زموږ کور ته ډير راځي؟

بيايي کور ته د ننوتلو بلنه راکړل،

زه هم ور مخکي سوم ومي ويل ولا نه پوهيږم چي څنگه درته ووايم چي ولي دلته راکم؟

خالد شک واخيست او جدي سو ويل ريښتيا ولي راځي؟

موضوع مي توکو ته وارول ، ځکه پوهيدم چي خالد اوس بيا له گيره وځي او سر اخلي بيايي په چا را گرځوي، نو مي وويل ، ليونيه هغه به څوک وي چي ميلمه له کور څخه شري ، په خدا مي وويل چي خالد پو نسي ، فکر کوم چي کوډي او تعويذونه مو راکړي دي لکه پيشو چي بریتونه يي هر ځاي کي قيچي سي نو بيا هلته خامخا ځان رسوي ماته هم همداسی حالت پيش دي.

ددی خبرو په اوریدو سره خالد هم وخنډل.

ډيري خبري مو وکړي خو ددی خبري جرئت مي ونشو کولاي چي ووايم د شباني سره مي ليدنه وکړه.

خپل کور ته بيرته راغلم په فکرونو مي بيخي د سر پوست درد کاوه ورځ تر بلي مي انديښني زياتيدي رنگ مي تک ژير اوښتي و ټولو خلکو به ويل چي هلکه په تا څه سوي دي چي ورځ تربلي دی وينه له مخي څخه ځي؟

خو خلک زما له حالته نه وه خبر چي زما په زړه کي يو لوي داسي عذاب دي چي چاته يي ويلي هم نسّم ، د ځان سره مي به مي وويل :

هغه!

بنکلا ولتوه،

چې هينداره يې نه بنائي!

چې دا بنکلا يواځې شبانه وه د هغې حياناک چلند د هغې ورو ورو خبرې د هغې معصوم رنگ اففف څه به ووايم د زړه له درده به مې دا تپه وکړل:

په تا چې څوک نه مينږي

يا به واړه وي يا به سترگې نه لرينه

د څه وخت په تيريدو سره مې په فکر کې خپله خور هيله ولتول او دا فکر مې وکړې چې بايد هرڅه هيلي ته ووايم کيدې سي چې هيله يوه د حل لاره راته وښايي او ددې بيلتون او د جدايي له درده خلاص سم بايد شبانه ووينم که څه هم د يوې لحظې لپاره وي.

د هيلي کوتي ته ورغلم ، هغې د کوم چا سره په موبایل کې خبرې کولې زما په ليدو يې وويل ، زه وروسته درته زنگ کوم اوس مې ورور راغلي بيبي موبایل بند کړ ، ومي ويل د چا سره دې خبرې کولې ؟

ويل زما د پوهنتون يوه ټولگيواله وه ولي څه سوي دي؟

ځان مې عادي وښود ومي ويل ، درسونه دي څنگه دي؟

کوم څه ته خوبه اړتيا نلري؟

ويل مننه کوم څه نه غواړم او درسونه هم ښه مخي ته ځي ،

د کتاب په لوستلو بوخته سوه ،

زه ولاړ وم هيڅ مي نشوه ويلي په فکر کي ومه چي څنگه بايد ورته ووايم چي  
شبانې مي خوبه ده ؟

خو د هيلي فهم ډير تيز و ، زما راتگ يي بيخايه نه باله ، څه شيبه د کتاب په  
لوستلو مصروفه وه بيبي سر راپور کړ ويل کوم څه وايي؟

دلته مي نو زړه لوي کړ ومي ويل هو يوڅه درته وايم خو دا خبري څخه بايد بابا  
او مور هيڅ خبره نسي !

هيله متوجي سوه چي خبره خامخا جدي ده کتاب يي بند کړ ويل وايه اورم يي.

شاوخوا مي وکتل بيا ور نږدي سوم څنگ ته يي کښيनाستم په خف اواز مي وويل  
ته خو خالد پيژني؟

ويل هو پيژنم يي !

ما ويل د خالد هغه کشره خور شبانه به هم پيژني؟

د هيلي خوله د مسکا لپاره نيمه خلاصه سوه لکه چي زما په ټوله کيسه باندي  
پوهيدلي وي ويل هو پيژنم يي ډيره ښه انجلي ده !

نور غلي سوم هيڅ مي ونه ويل خو هيله زما د اخيري خبري په انتظار وه،

بيبي په جدي توگه وويل حسنه ډاکار مه کوه ، زموږ او هغوي کورني ډير توپير  
لري .

ومي ويل ولي په دي سبب چي هغوي غريب دي د ښه ژوند کولو حق نلري او زما په څير خلگ يي په انتخاب کولو کي تيروتنه کوي ؟

ويل زه نور نه پوهيرم ته له ما څخه مشر يي زه تاته نصيحت نسّم کوي ته پخپل کار باندي له ما څخه ښه پوهيري خو دا راته ووايه چي ماته دې ولي وويل؟

ومي ويل، ستا مرستي ته اړتيا لرم ، زه بايد د شبانه سره يوه ليدنه وکړم ترڅو ځانته دا ډاډ ورکړم چي ايا هغه هم ما غواړي کنه؟  
ايا زما اړيکه خو به يو طرفه نه وي ؟

هغی په غوسه وويل ما دي په دي کارونو کي مه شکل کوه زه مرسته در سره نه کوم.

زه نور هم ورنږدي سوم د هغی دواړه لاسونه مي ونيول د زاري په ډول مي وويل ، هيلي خورکي ماته يا مه وايه ځکه بل څوک داسي نلرم چي را سره کومک وکړي يواځي مي تاته سترگي دي ته زما خبره ومنه او ددې کار لپاره چي ته هرڅه وغواړي زه اماده يم چي در يې کړم خو ته بس ما او شبانه سره مخ که .

هيلي زما خبري نه منلي ،

مگر د بنځو ځانگړتيا داده چي تل يي په عقل باندې عواطف غالب سي نو د هيلي سره هم همداسې وسول په ما باندې يي زړه وسوځوي ويل سمه ده مگر فقط دا يو ځلي يي درسره مخ کوم او بيا به يي هيڅکله غوښتنه نه کوي.

ماهم ژمنه وکړه چي بيايي نه غواړم .

ويل سمه ده سبا د جمعي ورځ ده بابا او مور د ژمي د توکو رانيولو لپاره ښار ته ځي زه به هم يو پلان جوړ کم او مرسته به دي وکړم.

ددې خبرې په اوريدو سره مي خوله له خدا ډکه سوه ومي ويل ، ته د نړي تر ټولو ښه خور يي خداي دي هر چاته داسي خور ورکړي.

هيلي زه د ځان څخه ټيله کړم ويل سمه ده نوره چاپلوسې مه کوه ځه لار سه .

زه هم د خپلي کوتي په لور لارم او د خوشحالي څخه په جامو کي نه ځاي کيدم.

د خوشحالي څخه مي يو دوه رکعته نفل هم وکړل ترڅو په دې کار کي کومه ستونزه راته جوړه نسي ،

د جمعي سهار لس بجي وي چي له خوبه پاڅېدم که څه هم لس بجي زما لپاره وختي و ، خو نن يو ډير مهم پلان چمتو و ، په بيره مي مخ لاسونه پريمنځل د هيلي په لتون له کوتي څخه ووتم، د هغې کوتي ته لارم ، هيلي زما په ليدو د سترگي له غوسي څخه بندې او خلاصي کړي تندي يي کونځي وکړي له غور څخه يي موبایل ليري کړي په غوسه يي وويل ، وروره چي کوتي ته راځي يو ځلي خو دروازه ټک ټک کوه څوک به په يو کار مصروف وي !

ما ويل هو اوس خو تا تعليم کړي دي مور به لاسونه او پښي هم در مچي کوو،

غلي سوه ويل وايه څه دي؟

په عاجزي او بنده بنده ژبه مي وويل ، تاويل چي د جمعي په ورځ ....

نوره خبره مي پوره نكړل ،

هيلې غټه سا وايسته ويل ، صبر چي بابا دوي لار سي اوس خو هغه كور كي دي ، كله چي دوي لارل ته هم لار سه او خالد ته ووايه چي شبانه زموږ كور ته راولي نو به په يوه پلمه باندې تا هغي كوتي ته يوسم چي شبانه وي .

ست مي وگروي ماويل ته مطمينه يي چي كار به وسي؟

ويل هو كيږي خو خالد دي بايد په نيت باندي پو نسي.

پسي زياته يي كړل ورسه نوي جامي مي درته اوتو كړي دي هغه واغونده خو لومړي حمام وكړه چي دوه اوني كيږي نه يي لمبيدلي.

ددې خبري سره يي سخت خجالت سوم ، سر مي د هو په معنا وبنوراوه او د هيلي د خبري سره سم لارم حمام مي وكړي او نوي جامي مي په تن كړي بيرته د هيلي په طرف راغلم ، ومي ويل څنگه بنكارم؟

په تمسخر يي وويل ، ډير جالب معلوميزي فكر مي نه كاوه چي ته به دومره بنكلي سي !

بيايي په كت كت وخندل او لاس يي خولي ته ونيوئ.

ومي ويل ، له تا څخه بيخي شوخه جوړه سوي ده ،

پلار مي ږغ وکړي ويل حسنه !

هااا بابا جانہ څه وايي؟

پلار مي وويل ، زه او مور دې ښار ته څو په کور باندې پام وساته چې له کور څخه بيرون ونه وځي .

سمه ده نه وځم، خو په زړه کي مي وويل هلي نو ژر لاړ سي چې شپانه کور ته راولم.

مور او بابا دواړه په موټر کي له کوره ووتل ، د دروازي د بندیدو سره په منډه د هيلي خواته راغلم ومي ويل ، هله نو چمتوالي ونيسه چې زه خپل شهزادگي کورته راولم، هيلي برگ برگ وکتل بيا موسکي سوه ويل ورسه ژر يي راوله چې ناوخته نکړي.

له کوره په بېره ووتم خالد ته مي په لاره کي زنگ وکړي تر سترې مسي وروسته مي وويل ولا خالده نن مي خور ويل چې ستا خور دې زموږ کور ته راشي ځکه مور او پلار مي تللي دي لږ به د زړه خواله سره وکړي.

خالد ويل ، يا نه کيږي زموږ کور هم يواځي دي کور کي مي بيا يواځي مور پاتي کيږي پلار خو مي هسي نه هم سيند وړي دي.

ومي خندل بيامي په عاجزي وويل ، وروره دا سي مه كوه هغه به هم ديغ وي لږ به يي پام په بله سي د پلار وركيدو وروسته يي كيدي سي چي زړه اچولي وي ،  
 ځيني نوري قناعت بڅبونكي الفاظ او هغه چاپلوسى چي زده مي وه كار مي ور څخه واخيست او بلاخره مي خالد قانع كړ چي شبانه كور ته راولي،

موبايل مي بند كړ د احمد دوكان ته نږدي وم ، ورغلم تر سلام كولو وروسته مي وويل ، هلكه لكه چي د بخت ستوري مي اوس روښانه سو !

ويل څه سوي دي نن خو بيخي خوشحال معلوميري ؟

ما ويل پوښتنه مه كوه ملگري،

لكه څنگه چي احمد زما ټينگ او د راز ملگري و نو په ټوله كيسه مي خبر و هرڅه مي ورته ويلي وه چي شبانه باندي مئين يم،

زياته مي كړل ، هلكه نن شبانه زموږ كور ته راځي او ور سره وينم دخپلي سپيڅلي اړيكي اظهار ورته كوم .

احمد وويل ، كه چيري يي ستا غوښتنه رد كړل بيا څه؟

سور اسويلي مي وكړي ومي ويل، ملگري ته ولي دومره منفي فكر كوي دا ستا نحصى خوله كه راپسي وه نو د ډيرو بلاگانو به ښكار سم، بيا مو په گډه سره وخندل .

خير څو دقيقې دلته ناست وم ، خالد زنگ ووهه ويل ستاسي د کور مخي ته يم،  
ددې خبري سره په ځان نه يم پوسوي چي څنگه تر کور راغلم ،  
دوې پښې مي خپلي وي لس پښې مي نوري د شيطانانو او پيريانو ملگري کړي د  
لسو دقيقې لاره مي په دوه دقيقې کي ووهل که څه هم په پلي تگ وم.

خالد په موټر سايکل ناست و خو شبانه نه معلوميدل،  
خالد ته مي وويل ، خور دی نه معلوميري؟

ويل ياره لومړي سلام بيا کلام ، تاخو د سلام نه مخکي لکه د پوليسو افسر پوښتني  
پيل کړي .

ومي ويل وبخښه ياره فکر مي نه و ، بيا مي ورسره روغبر وکړي ،  
خالد زما د پوښتني ځواب ووايه ويل ، هغه ستاسي کور ته لارل ، راځه زه او ته  
هم د احمد دوکان ته لارسو.

ومي ويل ، نه وروره زه همداوس له هغه ځايه راغلم او بيا په کور کي لږ څه کار  
هم لرم بيا زه درته زنگ وهم چي يوځاي لار سو خو اوس نسمة کولای.

خالد ډير ټينگار ونکړي ويل هرڅنگه چي ته غواړي او بيا لاري .

زه هم په يوه حمله په کور ننوتم، هيله مي د کور په غولي کي وليدل چي په پتنوس کي يي د چاي ترموز گيلاسونه او د شيريني قاب اخيستي دي ، څنگه چي زه په څو مترو کي ورڅخه ليري وم نو يي ژر پتونوس په ځمکه کيښود او د هغه ځاي څخه يي يوه گوته په شونډو کيښوده ددې لپاره چي زه مي خپل ږغ ونه باسم،

ما په سواليه نظر ورته وکتل، هغی کوتي ته اشاره وکړل ، هدف باندی یی پوسوم چي هلته شبانه ده.

بيا په خف خف قدمونو باندې تر ما پوري راغلل ورو يي وويل ، ستا په کوته کي مي کښينولي ده ، ته داسي وکړه چي ځان داسي ښکاره چي ته نا خبر يي او زما د نوم په اخيستلو باندې خپلي کوتي ته ورسه او د شباني سره مخ سه.

په اوږه مي کرار يوه چپلاخه ووهل ومي ويل ډيره هوښياره يي!

هغې وخندل ويل ستا سره وروسته بيا کار لرم اوس ورسه.

ماهم ځان اماده کړ ، په زړه مي يو خداي خبر و ځکه ويريدم چي څنگه عکس العمل به وکړي ايا زما وړانديز به ومنې؟

د شعبی دروازه ټک ټک سوه قومندان امير غږ وکړي راځي،  
کله چي دروازه خلاصه سوه د حسن پلار عزيز و د سلام ويلو وروسته يي اجازه  
وغوښتل،

قومندان هم اجازه ورکړل راغلي او د څنگ چوکي کي د خپل زوي تر څنگ  
کيناست، ويل امير صاحب موږ بايد څه وکړو؟

امير وخنډل ، تاسي هيڅ هم مه کوئ هر څه چي وي هغه زه او زما مرستيال يي  
کوي تاسي ته د هيڅ شي اړتيا نسته بس دومره وکړي چي هر ځلي راته مزاحمت  
مه کوي د ټولي کيسې خوند دې راته خراب کړ کيسه اوس اصلي ځاي ته رسيدلي  
وه او ته راغلي.

د عزيز تندي کونځي سو او د سوالبي په نظر يي حسن ته وکتل بيایي امير مخاطب  
کړ د چيشي کيسه؟

قومندان لويه ساه واخيستل ويل بوډا وگوره دلته خوبه ستا د زوي سره نکاح نه کوم  
خو تحقيق ورڅخه کوم بيایي په غوسه وويل نجيبه!

بلي قومندان صاحب!

ته څنگه ساتونکي يي چي هر څوک وغواړي دلته را دننه شي نو ته هم هغه راته  
راولي هله نو دا کس دباندې وباسي.

عسکر بخښنه وغوښتل او بيا راغلي د عزيز لاس يي ونيو ويل راځه چي ووځو  
کني پيره به درته بده وي.

عزيز د تلو په حال کي وويل زويه ته خو ښه يي وهلي خوبه يي نه وي؟

حسن په خواشيني اواز وويل ، هو بابا جانه زه بلکل ښه يم هيڅ نه دي پيښ سوي  
تاسو لار شي وروسته بيا قومندان صاحب حال درکوي اوس کورته لار سي.

عزيز وويل زويه موږ اوس څو او د خالد جنازه وړو کله مي چي هغه خاورو ته  
وسپاري بيا به خبري کوو.

ددی خبری په ویلو نور د شعبی څخه ووتی.

د حسن په سترگو کي اوښکي ډنډ سوي د خپلو سپيرو گوتو په سټ يي اوښکي له  
سترگو څخه پاکي کړي.

قومندان امير هم د چاي څخه اخيري غږپ وکړي گيلاس تش سو ، گيلاس يي په  
ميز باندې کيښود سگريټ ته يي ليتر ووهه د هغه څخه شين لوگي پورته سو په  
کور ورمير يي حسن ته وکتل ښه نو بيا څه وسول؟

حسن په ویلو سو.

ماهم د هيلي د پلان سره سم د هيلي نوم يادکړي ترڅو شبانه شک ونکړي او زه هم  
ځان بي گناه ثابت کړم،

نو مي وويل ، هيلي خورکي ددي نوم په ويلو باندې په کوټه دننه سوم او د کوټي  
تر نيمايي پوري په يوه قدم لارم ،

شبانه بيا يوه چيغه وکړه مخ ته يي دوه غبرگ لاسونه ونيول ،

ما ځان ناخبره څرگند کړ ومي ويل ، ته نو څوک يي؟

هغی د گوتو تر منځ يوه سترگه ښکاره کړه راته يي وکتل خو هيڅ يي ونه ويل !

زه لا هم ولاړ وم ددي د جواب په هيله وم.

بيامي وويل ولي چوپه يي ته څوک يي؟

هغی دا ځل په ريرديدلي اواز وويل ، د خالد خور يم ، بيگانه نه يم هيلي راغوبښتي  
يم.

موضوع مي توکو ته واپړول ومي ويل ، اووهو، شبانه يي؟

هغی سر کښته پورته کړي خو اواز يي له خولي نه ووتي.

نه پوهيدم چي څنگه خبري ورسره وکړم نو د شباني په مخامخ بځملي کوربچه باندی کښيناستم ،

شبانہ چي په يوه سترگه يي راته کتل هغه يوه سترگه يي هم له حيرانتيا څخه نږدې وه چي دباندې راووخې ، يو خو خداي هغی ته غټي سترگي ورکړي وي او بيا له حيرانتيا څخه لاهم سترگي غټي غټي را وکښلي ږد ږد يي کتل ،  
په غوسه يي وويل، ته دلته ولي کښيناستي؟

ستوني مي تازه کړ ورو مي د ځان سره وويل ، بچو اوس نو څه کوي؟  
بيامي وويل ريښتيا درته وایم، ته دلته هيلي خور نه بلکي ما راغوبښتي يي!

په لوړ اواز يي وويل څه ؟

غرقه سوم په خداي چي خالد به مي ووژني، ددی خبري په ويلو سره د ځاي څخه پورته سوه غوښتل يي چي له خوني څخه ووځي.

خو ددې د پاڅيدو سره زه هم پاڅيدم او په دروازه کي مي لاره ونيول ، په عاجزانه ډول مي وويل ، صبر وکه لومړي زما خبري واوره مه ويريره زه هيڅ تاوان درته نه رسوم او نه هم زه داسي څوک يم چي ناوړه استفاده درڅخه وکړم.

ويل نو ته زما څخه څه غواړي ولي دې دلته راغوبښتي يم؟

دوه دري قدمه ور مخکي سوم سترگي مي دشباني سترگو کي ښځي کړي په مينه مي وويل ، شباني په کومه ورځ چي مي ليدلي يي د هغي ورځي څخه مي په حافظه

کي يواځي ستا انځور دي په هيڅ نه پوهيرم ، خوراک څښاک هرڅه راڅخه پاتي دي يواځي ستا په اړه فکر کوم باور وکه چي په سجده باندې هم تا له خدايه غواړم ، دا ليدنه مي هم له خدايه په نفلو غوښتي ده ،

غواړم تا هم په هغه احساس کي له ځان سره شريکه کړم کوم احساس چي زه ستا په وړاندې لرم ، غلط فکر ونکړي که چيري ته زما خبره نه ومنی نو زه هيڅکله تا نه مجبوره کوم چي زما وړانديز درباندي ومنم ، خو بس يواځي زما په حالت ځان پوکړه ،

نور هم ورمخکي سوم حتا دومره ورمخکي سوم چي تر منځ مو نيم متر فاصله هم نه وه ، دهغي لاسونه مي ونيول په سترگو کي يي اوبښکي ولاړې وي په تعجب يي راته کتل ، ما يي لاس پخپل زړه کيښود د زړه درب درب مي دومره په زوره وه تا به ويل چي ډولزن ډول وهي او ږغ يي راوځي ،

دهغي له غټو سترگو اوبښکي توی شوي ، ومي ويل ، ته ولي ژاري ما خو کوم غلط حرکت ندي کړي !

دهغي ږغ نور هم په زوره سو او سلگو واخيستل ، بدن يي ټول داسي ريرديدې تا به ويل چي په ژمي کي په يخو اوبو باندې لامبي،

بيامي وويل ، ولي ژاري څه مشکل دي ؟

خو د هغي ژړا نوره هم شديدې سوه ، نو مي په غير کي ټينگه ونيول د هغي په ويښتانو کي مي لاس تير کړ لکه ورينم نرم ويښتان يي وه او يو ډول نرمه خوشبويي يي لگولي وه،

بيامي له غيري ليري کړل خو شېبانه داسي وه لکه مړی نه يي څه ويل او نه يي هم ماته کتل بس يواځي يي ژړل ،

د هغي د سپينو انگو د پاسه اوبنکو لاره وکړل ،

بيا مي ورته دا لنډی وويل

يارى د زور خبره نده

چي زړه دي نه وي بيادي نه مجبورومه !

جيب ته مي لاس کړ يو کوچني گوتمي چي له سرو زرو څخه جوړه وه هغي مي ورته د چپ لاس په دومه گوته کي واچول او زياته مي کړل ، دا زموږ د ميني نښاني ده که چيري تا دا گوتمي له گوتي څخه ليري کړل نو زه به پوسم چي ته ما نه غواړي .

ددې خبري په کولو له خوني څخه. راووتم ، خداي سته چي زما بدن هم يخ نيولي و او بيخي له واکه وتلي وم ټول بدن مي بي سيکه سوي و يو مدهوش حالت کي ومه لکه ښه مست سگريټي چي مي وهلي وي.

له کوره ووتم او سيده د احمد دوکان په لوري لاړم.

د شباني اوبنکي او سلگو مي بيخي فکر خراب کړ ، له ځان څخه مي نفرت وسو او خپل په کار باندي ډير پښيمانه سوم خو زيات مي فکر په دې خراب و چي د شباني د ژړا په لامل نه پوهيدم ايا هغي له خوشحالي څخه ژړل؟  
يا دا چي هغه خپل باور ته چي په هيلي يي درلودي سر ټيټي وه؟

خير هر څه چي و خو اوس مي دا کار کړي و ، ځان مي ملامت احساسوه ، د ځان سره مي وويل ، کاش دومره مستقيم اظهار مي نه وای کړي .

د احمد دوکان ته په همدې فکرونو کي ورسيدم ، احمد وويل ، هلکهدا رنگ دي ولي الوتي دي ؟

څادر مي له ځان څخه تاو کړ په ورو اواز مي وويل ، وروره ما خپل کار وکړي نور نو څه نسـم کولای؟

احمد مخکي خبر و چي زه څه پلان لرم.

ويي ويل ، فکر نه کوم چي تاسي او خالد دوي دي جوړ سره راسي!

ومي ويل ، ولي په ما باندی څه سوي دي ؟

زه د شبناني وړتيا نلرم؟

أحمد وويل ، نه وروره زما هدف دا نه و ، خو د هغوي کورنی لږ سخت طبیعت ده که چيري خالد خبر سو نو بيا به درته لوي مشکل جوړشي.

ومي ويل ، احمد ته نه پوهيږي کله چي دې کوم وخت مينه وکړل او په کوم چا دې زړه وبایلي هغه وخت به درته معلوم سي چي انسان څنگه احساس کوي،

بيامي دا بيتونه احمد ته ډالۍ کړل

په ولاکه خو په ټول ژوندون کې بناد شي  
کوم انسان چې په انسان باندې معتاد شي

ور معلوم به شي چې مینه څه ته وايي  
که زما رقم څوک چا پسې برباد شي

ورځ خو بڼه وي لږ مې فکر په کې اوړي  
خو د شپې چې څنگه سر کېښېم راياد شي

د باران او باد اټکل وي ناممکن خو  
چې د هیلو خیمه ودرومه باد شي

احمد وویل ، واه واه هلکه شاعر هم در څخه جوړ سوي دي ، او هو ماته معلومېږي  
ځینې اړیکې داسې هم وي چې د یوې شیبې لیدني لپاره په میاشتونو انتظار ورته  
کوو !

ومي ویل ، ارشاد ارشاد احمده ته خو هم ولا پوره فیلسوف راووتی،  
احمد هم راسره خندا بدرگه کړل.

تر مابنام پوري د احمد دوکان کي وم چي د هيلي زنگ راغلي،  
ومي ويل څه شوي دي بيا څه تکه را لويدي ده ؟

هغي په نړۍ څو وويل ، وروره مور او بابا تر اوسه پوري کور ته رانغلل او مابنام  
هم سو موبایل يي غلي دي له غرمي څخه ورته زنگ وهم.

که ريښتيا ووایم نو ددې خبري سره يي زه هم انديښمن کړم ، خو هيلي ته مي د  
دروغو تصلي ورکړل ومي ويل ، راځي څه ماشومان خو ندي لږ صبر به نور هم  
ورته وکړو.

احمد چي د کتاب په لوستلو بوخت وي ويل ، څه وشوه ؟

ومي ويل ، مور او پلار مي سهار ښار ته د موسمي توکو د رانيولو لپاره تللي و  
مگر تر اوسه پوري کورته ندي راغلي او موبایل يي هم غلي دي ، په سودا کي خو  
يي تر اوسه پوري دومره وخت نه تیر کړي .

احمد هم انديښمن سو ، له دوکان څخه را ووتم خو چي تر کور پوري راتلم په لاره  
کي خالد راته زنگ وکړي ،

تر سلام وروسته يي وويل ، مبارکي راکه .

د چيشي مبارکي درکړم ، لور خوبه دي ته وي زيږيدلی؟

خالد لږ موسک سو بيايي وويل ، ته خو لومړي راته د لور مور پيدا کړه لور به بيا خپله راسي .

دواړو وخنډل ، خالد وويل ، پلار مي په لاره کي دي اوس يې زنگ راته وهلي و ،

دده د پلار شتون او نشتون ماته يو ډول و خو په ظاهره مي د خالد لپاره خوښي وښودل بيا مي وويل ، ياره اوس بيا زما پلار ورک دي؟

خالد وويل ، توکي مه کوه!

توکي نه کوم ريښتيا ورک دي او هيڅ حال ورباندي نلرم .

خالد موضوع بدله کړل وبي وويل ، زما خور نن په ژړا کورته راغلل فکر کوم ستا او زما د خور ترمنځ کومه شخړه سوي ده او خفه سوي دي؟

زړه مي ودریدې ، نه پوهيدم څه ووايم !

دلته مي لغماني چل وکړي ، تلفون مي له غور څخه ليري کړ په زوره او لور اواز مي وويل هلوو ، اورې ، خالد که څه هم خبرې راته کولي خو ما داسي وښودل چي هيڅ يې ږغ نه اورم په همدې نارو کي مي تلفون بند کړ .

خالد هم بيازنگ ونکړي .

کور ته راغلم ،

که گورم مور مي د سراي په غولي کي ولاړه ده زما په لیدو موسکي سوه ویل  
حسنه زویه ته راغلي؟

د سلام ویلو وروسته مي وویل ، موري تاسي چيري وي مور مو ډیر اندینمن کړو  
خیرت خو به و؟

د مور مي خندانه خوله سره ټوله سوه ویل هو زویه خیرت و ، په غیر کي يي  
ونیولم ، زه هم په تعجب کي سوم چي ولي داسي نابله چلند کوي؟

داصحي ده چي زه مي په مور باندي بي کچي گران وم هر وخت به يي غیر کي  
نیوم مگر کله يي داسي بي دلیل نه وم نیولي .

مور مي ژوره ساه وایسته او پوزه يي کش کړه ،

خان مي د مور له غیروي خلاص کړ کله مي چي يي مخ ته وکتل د هغی له سترگو  
اوبنکي رواني وي.

ومي ویل ، موري څه سوي دي ؟

ته ولي ژاري؟

هغي پخپل پروني تيکري باندي سترگي وچولي ويې ويل بس همداسي راته ژړا  
راغلل تاسي د ورځي څه وکړل د غرمي ډوډي مو وخوړل؟

هو مورجاني ډوډي مو وخوړل مگر تاسي څه وکړل سودا مو واخيست؟

پرته له دې چې راته ځواب ووايي لارل او خپلي خونې ته ننوتل.

پخلنځي ته ور غلم هيله په پخلي کولو بوخته وه!

چې زه يې وليدم په ناز او گيله باندي يې وويل ، ته اوس راغلي زه ټوله ورځ  
يوآخي په کور کي پاتي وم حتا چې پوهنتون ته هم نه ولاړم اوس چې د ډوډي وخت  
سو نو ته رابنکاره سوي .

د هغې تر خبرو مي پښه واړول ومي ويل، مور دوي څه وخت راغلل؟

هغې دېگ له چولي څخه بنسکته کړ گاز يې بند کړ مخ يې زما په طرف کړ ويې  
ويل، لږ وخت يې کيږي چې يوآخي مور راغلل ، د بابا پوښتنه مي وکړل چې هغه  
چيري دی ولي رانغلي؟  
خو مور هيڅ راته ونه ويل .

گوره هيلي زما شپږم حس دا راته وايي چي يوه كيسه خو ده ، مور ولي مور ته هېڅ نه وايي ؟

هيلي وويل ، په دې خبرو پسي مه گرځه ، راځه چي ډوډي مي تياره کړي ده .

څه دي پخ کړي دي؟

هيلي وويل ، بيندي او کچالو

ومي ويل ، پخداي چي د نوم اوريدلو سره يې سم مور سوم .

زه يې نه خورم !

هيلي هم قابونه له بيندي او پټاتو څخه ډک کړل له پاڅه شوي خوړو څخه توبڼونه داسي پورته کيدل لکه د سگريټ لوگي.

بيامي وويل ، کله چي زه ولاړم نو شباني څه وويل؟

هيلي خپل ټيکري په سر باندې سم کړ سترگي يې خلاصي او بندې کړي.

زه لاهم د هيلي د جواب په انتظار ولاړ يم،

ومي ويل ، اوس خو په پنځه افغاني باندي يوه خبره هم نکوي، وايمه چي زه ولاړم  
شبانې خو به څه نه وي ويلي يا زما شکايت خو به يي نه وي کړي ځکه ما هغه په  
غير کي ونيول!!!

هيلي بيا ستوني تازه کړ او د پخلنځي د دروازي په لور يي په سترگو باندي اشاره  
وکړل.

ددې اشاري سره زه هم پوسوم چي کوم څوک مي شاته ولاړ دي ،  
په بېره مي د دروازي په طرف وکتل ، مور مي وه په غوسه يي زما سترگو ته  
کتل،

خداي سته چي له ډير شرم او خجالت هغه د چا خبره تر ځمکي ووتم او عزت مي  
په دوه پيسو سو نه پوهيدم چي څه ووايم او څنگه د ځان سپيناوی وکړم ؟

سترگي مي ځمکي ته کښته کړي ځاي په ځاي لکه د هندوانو بت ودرېدم.

مور مي هيلي ته وويل ، ډوډي دی چمتو کړل ؟

هيلي وويل ، هو موری ته څه زه يي در وړم!

مور لاړل ، هيلي په دومره زور سره خدا پيل کړل چي له ډيري خدا کولو سره  
يي له سترگو څخه اوښکي رواني سوي او غورځيده،

په غوسه مي وويل ، بس دي نو زما له سپکاوي او شرم څخه ډير خوند اخلي؟

هغي هم خدا کابو کړل خبري ته يي خوله جوړول چي بيایي د خدا څپه راغله په لاس کي يي يو قاب نيولي و له ډير خدا څخه هغه قاب په ځمکه ولويدي او ټول خواړه هم توي سول،

له دی سره مي په سر باندی له مهربانی چپلاخه ورکړل، ومي ويل وایمه بس دی خو..

له پخلنځي څخه راووتم، په فکر کي ومه چي مور به مي څه راته وايي؟

دا شپه هم تیره سول ، په سهار کي تر لمانځه وروسته په خونه کي ناست وم چي هیله راغلل ويل راځه چي د سهار ناشته وکړو.

زما بیا په فکر کي پرون شپه راغلل ، ومي ويل نه زه يي نه خورم ځکه مور به بابا ته ډیرون خبري کړي وي !

هیلي راغبرگه کړه ويل ، نه داسي نده ، بابا خو له پرون څخه نه دي راغلي یواځي مور راغلل .

ومي پوښتل ، ولي بابا پرون له مور سره یوځاي رانغلي؟

ویل نه یواځې مور راغلل ، له دې خبرې سره هیله د کوتې ووته.

موبایل مې وشرنکېد، ومې کتل احمد و ، تر سلام وروسته مې وویل ، احمده چیرې یې ؟

ویل ، نن هم دوکان کې يم او پوهنتون ته نسیم تللي پلار مې لاهم ناروغ دي !

ما ویل سمه ده زه هم راحم په نیم ساعت کې به ځان در ورسوم.

موبایل مې قطع کړ د مور خوني ته راغلم ، د سهار پخیر وروسته مې وویل ، موري بابا ولي پروڼ کور ته نه راغې چیرې تللي دي ؟

مور مې زما د خبرې په ځواب کې وویل ، ما فکر نه و کړې چې ته به دومره بد او بې ادبه و اوسي !

حیران سوم ، ومې ویل ، په دی کې نو د بې ادبې څه خبره ده د خپل پلار پوښتنه مې وکړل ؟

هغې په غوسه وویل ، د پلار زویه پروڼ دي د شبنانې سره څه کړې و هالۍ؟

هیلي ټوله کیسه راته وکړل ، تاسې زما په نشتون کې څه څه کارونه کړې ؟

که چیرې دې پلار خبر سو قیامت به درباندي جوړ کړي !

هيلي ته مي وکتل ، په تونده لهجه مي وويل ، زړه مي غواړي چي دا گرمي چاي  
دي په سر باندی چپه کړم !

هغي په ورو او منطقي اواز وويل ، دکوم کار په کولو چي نه شرميري نو د هغه  
په ويلو ولي شرميري؟

ماچي خبري ته خوله جوړول ، مور مي هيلي ته وويل : په دی کار کي ته هم لاس  
لري ته صبر وکړه چي لومړي مو پلار راسي ټولي خبري يوه يوه ورته کوم !

نور مي نو حوصله پای ته ورسېده ولاړ سوم چي د احمد دوکان ته لاړ سم خو مور  
مي ويل کښينه چيري په هوا سوي؟

موری غواړم چي د احمد دوکان ته لاړ سم !

ويل ته کښينه يوه اړينه خبره درته وکړم !  
خو گوره چي کوم چا ته ونه وایاست ځکه دا زموږ د کور راز دي!

ومي ويل سمه ده نه وایم ، هيله هم متوجي سوه چي مور مي څه وايي؟

مور مي وويل ، تاسي خو پوهيري چي پلار دي عزيز خان او نورالدين خان دواړه په کاروبار کي سره شراکت کړي و؟

مور دواړو وويل هو پوهيرو .

مور مي بيا خبرو ته ادامه ورکړل ويل ، په دی به نو نه پوهيري چي په کوم څه کی سره شريکان وه او څه کاروبار يي کاوه ؟

ما خواب ورکړ ، البته چي خبريم ځکه چي دوي دواړه څو کاله کيري په د میوو په تجارت کي سره شريکان دي .

مگر موری دا خبري ته ولي مور ته کوي ؟

مور مي وويل، نه زويه په تجارت کي نه وه شريکان بلکی د تاريکو يعني مخدره توکو په کرلو او بيا د هغه په خرڅ کولو کي سره شريکان وه .

ددی خبري په اوریدو بيخي حيران سوم ما ويل ، موري ته څه وايي ، هغه خبري چي په خوله باندي کوي هغه په خپلو غوږونو باندي اوری کنه ؟

مور مي سر کښته پورته کړي بيا چوپ سوه ،

خپل مخي ته پروت گيلاس یی د چاي څخه ډک کړ بيا يي خاموشي ماته کړه ويي ويل، حکومت د نورالدين او ستاسي د پلار په کار باندي خبر سوي دي او نورالدين يي څومره وخت چي کيري هغه يي ورک کړي و ، پرون چي کله زه او ستاسي

پلار بازار ته تللي و نو عسکر مو مخي ته ورغلل ويي ويل چي بايد ورسره لار سو، عزيز ډير ټينگار وکړي چي موږ خو څه ندي کړي ولي بايد حوزي ته لار سو خو هغوي موږ په زور باندي حوزي ته يوړو ، هلته د حوزي امير کشف يا د مخدره توکو امير سره زموږ خبري وسوي هغوي وويل چي نورالدين اقرار کړي دي او دا يي هم ويلي دي چي په دې کار کي ورسره عزيز خان هم رول درلودي نو که چيري دا موضوع ډير مخکي لاره سي تاسي ته به ډير مالي او ځاني تاوان ورسيري ،

پلار دي لومړي نه منل چي موږ داسي کار کړي دي خو کله چي خبر سو چي نورالدين ټول حال ويلي دي نو بيا يي ومنل.

امير مخدره وويل ، زه به ستاسي سره بڼه وکم او تاسي بايد زما هره خبره ومني کني نو ستاسي دا ناوړه قضيه به څارنوالۍ ته يوسم او څه ناڅه به تاسي دواړه تر لس يا شل کلنو پوري په زندان کي تيرکړي ،  
پلار دي ورته وويل چي موږ بايد څه وکړو؟

امير وويل ، يو نيم لک ډالر ماته راکړئ زه په دي کارونو باندي پرده اچوم او هيڅ راز به مو نه افشا کيږي.

تر ډير ټينگار وروسته دي پلار ورسره ومنل چي يو لک او پنځوس زره ډالر به امير کشف ته ورکوي او هغه به نورالدين او زموږ کورني ته هيڅ زيان نه رسوي.

موږ مي دا خبري وکړي او بيا يي لويه ساه واخيستل سوږ اسويلي يي وکړي !

هيلي ته مي وکتل د هغی مخ له غوسي څخه تګ سور اوښتي و ،  
ومي ويل ، زه په دي کارونو باندي مخکي ولي نه وم خبر چي اوس دی راته وويل  
؟

مور مي وويل ، زويه په دي سبب مو نه ويل چي هسي نه ستاسي له خولي څخه دا  
خبره ووځي او ټوله کار مو رسوا سي.

څه شيبه ټول غلي و ، بيا هيلي وويل ، اوس بابا چيري دي او ولي تر اوسه پوري  
ندي راغلی؟

مور مي وويل ، هغه راځي پرون ماښام يوې پريکړي ته سره رسيدلي دي نورالدين  
هم خوشي سوي دي او پرون کور ته تللي دي ، پلار مو هم څه وخت وروسته  
راځي.

سر مي وښور او ده ، د ځان سره مي وويل ، هو نورالدين خو خوشي سوي دي او خالد  
هم زنگ راته وهلي و .

له خوني څخه راووتم فکر مي ډير گډوډ و ، داحمددوکان ته راغلم ، احمد وويل ،  
هلکه دا څو ورځي کيږي چي راسي د مخ جغرافيه دي بيخي خرابه وي !

ومي ويل ، ياره څه درته ووايم ، نفس مي خولي ته راغلي دي هره ورځ يوه نوي  
کيسه راته پيدا کيږي په دې سهار کي مي نن طبيعت خراب سو.

احمد په يو گيلاس کي راته کاپي جوړه کړي وه رايي کرل ويل دا وڅښه خپله به دي طبيعت ځاي ته راسي .

د کاپي څخه مي دوه دري غږپه کړي وه چي د خالد موټر سايکل راغلي په څادر کي يي ځان پيچلي و يواځي يي دوه سترگي معلوميدي ، دوکانته له داخلیدو سره سم يي څادر له ځان څخه ليري کړ تر روغبر کولو وروسته يي وويل ، حسنه نن به زه د پلار د پيدا کيدو په خوشحالي کي درته يو څه درکوم خو شرط دادی چي ته به يي نه رد کوي.

د احمد تندي گونځي وکړي لکه د خالد خبره چي يي نه وي خوښه سوي.

ومي ويل، څه راکوي ته خو يي ښکاره که ؟

خالد جيب ته لاس کړ له جيب څخه يي سگريټ راوويستی ، له تمباکو څخه يي خالي کړي بيا يي جيب ته لاس کړي يوه ټوټه چرس چي په کوچني پلاستيک کي پيچلي وه په سگريټ کي يي پخپل تخنيک ځاي په ځاي کرل بيا يي ليتر ورته ووهي، له سگريټ څخه شين دود لوگي پورته سو ، خالد خولي ته نيولي و ژر ژر يي څو دمه کش کرل له هر دم سره به يي سترگي پټي کړي وي او سر به يي لوړ نيولي و ، بيا به يي لوگي په ما باندي را خوشي کړي ، څه درواغ به ووايم ماته يي هم دا بوي او دود خوند راکړ.

تر څو دمه وروسته خالد سگريټ پټ راته ونيوي ويل در ونيسه دا زما ډالي ده دا ډالي موږ هر چاته نه ورکوو دا د ځانگړو کسانو لپاره وي .

احمد ته مي وکتل ، هغه د نه په کولو سره سر وښور او په مقصد يې دا و مه يې  
اخله ، ما فقط په دې موخه واخيستي چې خوند يې وگورم او کاذبه خوشحالي  
حاصله کړم هغسې هم طبيعت مي په ځاي کي نه و .

کله مي چې سگريټ خولي ته کړ غوښتل مي چې دم کش کړم په دې وخت کي مي  
يو زنانه ږغ تر غوږ شو چې ويي ويل سلام عليكم !

ما سگريټ په خولي کي نيولي و او د ږغ په خوا مي وکتل ، سترگي مي هماغسې  
خلاصې پاتي سوي ځکه دوکان ته هيله راغلي وه او د سلام تر ويلو وروسته يې  
په ما باندي سترگي ولگيدي.

ژر مي سگريټ له خولي څخه ليري کړ مگر د چرسو بوي او دود ټول دوکان  
نيولي و ، هيلي په مايوسي راته کتل پرته له دې چې ماته څه ووايي په احمد يې  
شروع وکړل ويل ، نه پوهيدم چې ستا په څير خلک به پخپل دوکان کي داسي ناوړه  
کارونو ته اجازه ورکړي ، ددې خبري د کولو وروسته يې بيا زما په لوري وکتل  
خو څه يې ونه ويل له دوکان څخه ووتل .

احمد په بېره ورپسې ولاړ سو وړ منډه يې کړل ، زه هم وړ ولاړ سوم چې وگورم  
دوي څه کوي؟

احمد هلته ورغلي مائي هيڅ خبري نه اوريدي فکر کومه چې ورته يې ږغ کړي  
وه.

هيٺله ودریده پخپلو مينځو کي يي څه خبري وکړي د احمد له حرکاتو څخه داسی معلومیده لکه دی چي عذر او زاری ورته کوي .

هيٺله په غوسه ورڅخه د پوهنتون په لوري روانه سوه احمد بیرته مایوسه د خپل دوکان خواته راغلي.

له ډیرې غوسي څخه يي د مخ رنگ تغیر کړي و ، ما هيڅکله احمد په دومره غوسه کي نه و لیدلي ، اصلاً احمد ته غوسه نه ورتلل خو نه پوهیدم چي په هغه ورځ څنگه تر کنترول ووتي.

ماته د را رسیدو سره سم يي وویل ، دبیعقل زویه !

له ما څخه تیر سو خالد يي له گریوان څخه ونيوئ ، ډیر ټینگ ټکان يي ورکړ په لوړ اواز يي وویل ، تاسی څومره رزیل بیکاره او احمقان یاست!!!

خالد د احمد لاسونه د خپل گریوان څخه کش کړل د احمد په ځواب کي يي وویل ، ولي ناځوانه لکه چي محبوبا دی ددی کار په لیدو ناراضه سوه ؟

احمد چي دا خبره واوریده لایي غوسه ډیره سوه غوښتل يي خالد ته سوکان ونیسي خو ما له لاس څخه کش کړ ومي ویل ، تاسي دواړه ارام اوسي .

ولي پخپل منځ کي جگړه کوئ؟

هغه زما خور وه ماته يي پريردي تاسی حق نلري چې په هغې پسې بيخايه خبري وکړي.

احمد نرم سو خپله غوسه يي پټه کړه پخپل ځاي ارام کښيناستی ،خالد وويل ،ماخو غلطه خبره نده کړي يواځي مي وويل چې د احمد مينه يا جانو خفه سوه .

د خالد دي خبري په حقيقت کې ماته هم زور راکړي که څه هم هغه زما د خور په اړه داسی ويل خو څه می ونه ويل ځکه دا ځاي ددي خبرو نه و نور فساد او فتنه جوړيده .

احمد بيا ولاړسو غوښتل يي چې خالد ته ورحمله کړي ، مائي مخنيوي وکړي.

خالد له دوکان څخه ووتې په موټر سايکل يی پښه واړول له سترگو پناه سو.

احمد ته مي وويل ، څه در وسوه وروره ولي داسي د بي سواده په رقم جنگيري هيلي يواځي زه په سگريټ څکولو وليدم تاسي دواړو ته يي څه ؟

احمد په غوسه زما لور ته وکتل ويل ، وروره نه دي واوريدل چې هيلي ماته څه وويل ؟

هغي ماته وويل چې ستاسي په څير انسان څخه مي دا تمه نه وه هغه له ما څخه خفه سوه !

بيا غلي سوو احمد پخپل او زه پخپل ځاي کي ناست و ،  
څه شيبه مي فکر وکړي او تير سوي حالات مي په سوچ کي را وگرځول ، د خالد  
او احمد خبري مي تر نظر وويستي بيامي نو په احمد مخ راواړوه ،  
ومي ويل ، احمده خالد چي څه وويل هغه ريښتيا دي ؟

احمد د ويري او خپگان په سترگو راته وکتل ويل ته څه وايي وروره ؟

نږدې يو الماری وه چي کتابونه پکي پراته وه هغه ته مي په توندي سوک ورکړ په  
غوسه مي وويل ، احمده د خالد خبره ريښتيا ده کنه ؟

احمد سور اسويلي وکړي ويل ته د هغه احمق په خبرو پسي مه گرځه هغه که د  
سري زوي واي نو زموږ په حق کي به يي داسي څه نه و کړي او اوس به دا  
جنجال نه واي !

ومي ويل ، که د خالد خبره درواغ وي نو تاته ولي د هيلي په هغه خبره باندي  
دومره غوسه درغلل او ولي په هيلي پسي ورغلي ؟  
ايا ما تاته دا حق درکړي چي زما له خور سره دي داسي حال کي خبري وکړي  
چي هيڅ په تاسو اړه نلري ؟

احمد بي ځوابه و ، نور نو زه هم له دوکان څخه راووتم ، هلته مي د پلار په کيسه  
باندي فکر خراب و او دلته مي بيا په دې خبرو باندي سر گنځ سو ،

هسي هم څو ځلي مي هيله د احمد دوکان کي ليدلي وه خو يواځي د سودا کولو لپاره ، په همدې کشمکش کي وم چي له خپل کور څخه تير سوي وم او د خالد دوي کور ته لږ لاره لا پاتي وه ، نو مي د ځان سره وويل ، هغسي تر دې ځايه راغلي يم بڼه دي چي د خالد څخه هم خبري واورم.

ورغلم دروازه مي يي ټک ټک کړل ، تر څه ځنډ وروسته دروازه خلاصه سوه خو نورالدين کاکا مي مخي ته ودرید .

په خوشحالي سره مي وويل ، کاکا جان په خير راغلي ياست ؟

هغه په تروش تندي وويل ، څه غواړي او ولي راغلي يي ؟

ډير مي نيت ورباندي بد سو ځکه څوک عقلن چاته داسي بي دليله نه غوسه کيږي ، خير بيامي هم څه ورته ونه ويل فقط ومي ويل ، خالد سره مي لږ څه کار و هغه کور کي دي؟

کښته او پورته يي راته وکتل ويل هو کور کي دي مگر دادي بايد وروستي ځل وي بيا په خالد پسي مه راخته .

ما چي خوله خبري ته جوړول دروازه يي بنده کړل ،

زه حيران سوم چي ولي دا سي چلندکوي لکه مور او پلار مي چي ور وژلي وي ؟

څه شيبه وروسته خالد له کور څخه راووتی ، ویل هالا څه وایي ؟

په نرمه لهجه مي وویل ، وروره تاسي ولي د يو بل سره جنگ وکړي ؟

خالد وخنډل ویل ، ته د همدی پوښتنې لپاره راغلي یي ؟

ما ویل هو !

ویل ، حقیقت ویل خو ترڅه وي ، ما چي کله ریښتیا خبره وکړل نو د احمد رنگ څنگه تګ سور واوښتي ؟

ساه مي ټوله سره راټوله سوه ومي ویل ، گوره خالده چي په هرڅه باندي پوهیږي نو ماته یي ووايه چي زه هم پوسم او که چیري موضوع بله وه نو ته به دي خندا هیږه کړي ځکه تا زما په خور باندي الزام او تور پوري کړی دي.

خالد وویل ، ولي ته نه یي خبر ؟

په غوسه مي وویل ، په څه نه یم خبر ؟

خو په همدی خاطر راغلي یم چي په هرڅه خبر سم!

خالد په ځان پوري خپل څادر سم کړي ستوني يې تازه کړي بيايي ورو وويل ،  
احمد ستا خور ته سترگي پټي کړي دي او يوه اړيکه ورسره لري !

ددې خبرې سره مي د بدن ټوله وينه په جوش کي سوه ومي ويل ، ته څه پوهيري؟

خالد شاخوا وکتل ويل ، زه څو ځلي د احمد دوکان ته تللي وم کله چي به هلته ناست  
وم نو په تلفون کي به احمد له کوم چاسره اوږدې خبرې کولي که څه هم ما ددوي  
خبرې نه اوريدې خو بياهم پوهيدم چي د يوي انجلي سره خبرې کوي

ځکه کوم څوک د نارينه ملگري سره دومره اوږدې خبرې نه کوي بيايي هم سر  
نه په گرځاوه ځکه چي د احمد سره مي دومره ټينگه ملگرتيا نه وه چي ورسره د  
هر راز په اړه خبرې وکړم ،

خالد بيا لويه ساه واخيسته ويي ويل،. کله کله به يوه انجلي د خالد دوکان ته راغلل  
چي نري اواز يي و يوه بسته به هم ورسره وه کله چي زه به په دوکان کي له احمد  
سره وم نو انجلي پرته له دې چي کوم څه واخلي بيرته به لاړل او ځيني وخت خوبه  
يې احمد ته يوه اشاره وکړل چي ميايل باندي زنگ ورته وکړي ، ما داهرڅه ليدل  
خو هيڅ مي نه ويل ځکه ما فکر کاوه چي د احمد به کوم د پوهنتون ملگري وي او  
زما فکر هم په ځاي و ځکه چي ستا خور هيله د احمد سره په پوهنتون کي هم ده !

خالد نوري خبرې کولي مائي په خبرو کي مداخله وکړل ومي ويل ، نو ته څه  
پوسوي چي دا زما خور هيله ده کيداي سوه چي دا دکلي بله انجلي وي ؟

خالد زماپه اوږه لاس کيښود په ورين تندي يې خپله خبره وکړل ويې ويل ، خو هغه انجلي نن بيا دوکان ته راغلل او احمد هم ور پسي لاري بيا تا خپله وويل چي دا زما خور ده نو زه پوسوم چي دا ستا خور هيله ده کومه چي له پيره وخته د احمد دوکان ته راځي او په موبایل کي ورسره خبري کوي ځکه د ددې انجلي هغه اواز هغه د کتابونو بستې هغه حجاب او هغه تگ وه کوم چي به ما هره ورځ ليدل !

خالد ته مي هيڅ ونه ويل سيده د کور پخوا روان سوم ، کور ته راغلم خپل حواس مي په ځاي کي نه وه د خالد د خبرو څخه ډير اغيزمن سوي وم ، په کور کي مي پلار او مور دواړه د کور د سامان په ټولو بوخت وه .

ومي ويل ، بابا ته راغي ؟

هغه زما په لوري وکتل تندي يې کونځي وکړي ؛ ويل هو زويه راغلم ، راځه زموږ سره د کډې په ټولو کي مرسته وکړه چي مازيگر ته بايد دا کور خوشي کړو ،

ومي ويل ، ولي يې بايد خوشي کړو دا خو زموږ خپل کور دي د پلار او نيکه څخه را پاتي دي ؟

پلار مي سور ساويلي وکړي په خف اواز يې زما مور ته وويل ، تا دوي ته کيسه نده کړي ؟

مور مي زما په طرف وکتل ، په خواشينی اواز يي وويل ، ورته ومي ويل ټوله کيسه مي ورته وکړل .

ورنږدې سوم پلار ته مي وويل ، تاسي زه ولي مخکي نه وم خبر کړي ، دا نو څنگه کار دي چي زه اوس خبر سوم او زما له وسي هيڅ هم پوره ندي ؟

پلار مي وويل ، حسنه زويه اوس دا خبري پرېږده اوس نو اوبه له سر څخه اوبنتی دي همدا اخيري د حل لاره ده .

کومه د حل لاره ؟

ايا تيښته د حل لاره ده ؟

پلار مي په غوسه راته وکتل ويل احمقه ته اوس ماته عقل زده کوي ؟

مور مي په سترگو اشاره وکړل ، چي مقصد يي دا و ، د پلار سره دې نور بحث مه کوه.

زه هم د نور څه ويلو پرته خپلي خوني لارم ، د خالد خبري مي يادي سوي نومي خپل په موبایل باندي هيلې ته زنگ ورکړ ، تر څو ډيټ ډيټ وروسته د هلو ږغ راغلي ومي ويل ته چيري يي ؟

ويل څه مي کوي ؟

په غوسه مي وويل، چي کور ته راسي زه درسره کار لرم .

هيلي وويل ، ولي په ما باندې هم چرس څکوي که څنگه ؟

دې خبرې يې زما نوره هم غوسه پيره کړل ور غبرگه مي کړه ، انجلي د احمد سره  
څه کار لري هاا ؟

زه دی په ټوله کيسه خبر سوي يم .

موبايل اړيکه يې پري کړل څو ځلي مي د هلو هلو ږغ وکړي خو هغي ږغ نه کاوه.

له پيري غوسي نه پوهيدم څه وکړم بيايي احمد په نظر راغلي اراده مي وکړل چي  
د احمد دوکان ته لاړشم او خپله غوسه ور باندې سره کړم.

خو کله چي له کوټي څخه ووتم په سراي کي يواځي مور وه د توکو په ټولولو اخته  
وه پرته له دی چي څه ووايم د دروازي په لوري لاړم ، مور مي راپسي ږغ کړل  
، حسنه !

څه دي موري ؟

ويل ددي شيانو په راغونډولو کي راسره مرسته وکړه هيله هم نسته پوهنتون ته تللی ده.

ورغلم او د شيانو په ټولو لو باندې اخته سوم يوشي راوړم او بل يوسم ، مور مي په خپل ملا باندې لاسونه نيولي وه لکه ملا چي يي درد نيولي وي ، ماته يي کتل ، بيبي وويل ، زويه د پلار په خبرو دي مه خفه کړه، هغه دي پلار دي چي هرڅه ووايي حق يي دي اوس يي طبيعت او فکر هم ډير خراب دی ځکه چي نن يي دا کور هم خرڅ کړي موټر يي هم خرڅ کړي هغه دوي ځمکي چي به مو کرلي هغه يي هم خرڅي کړي هرڅه مو له لاسه ورکړل.

ځيني بالبنوته مي په لاس کي وه هغه مي په خاورو کي وغورځوله ورته ومي ويل، ولي يي ټول خرڅ کړل ها ؟

مور مي وويل ، ځکه چي يو نيم لک ډالر برابر وي ، ددي شيانو په خرڅولو برسیره بياهم پيسي پوره نسوي نو بيبي د انس دوي څخه په قرض واخيستي او سبا ته به پيسي هغه د پوليسو امير ته ورکړي .

دی خبرو مي بيخي ذهن خراب کړي د ځان سره مي وويل، بچو اوس کښو ته ولويدي اوس دی نو خدای خير پيښوي .

دروازه ټک ټک سوه ، قومندان امير وويل ، رايه څوک يي ؟

عسکر راغلي ويل وبخښه چي مزاحم سوم مگر قومندان صاحب د غرمي د ډوډي وخت دي دولس بجي سوي ، قومندان امير وخنډل وريځي يي پورته سوي څر شونډان يي خلاص کړل وي ويل ، نجيبه ولا چي هيڅ مي وخت ته پام نه و ، ځکه ددی کس کيسي په سر اخيستي وم ، حسن ته يي په لاس باندي اشاره وکړل .

حسن په فکر کي ناست و ، قومندان امير وويل ، ورسه موږ ته يي همدلته راوړه ځکه چي ډير وخت نلرو کيداي سي چي سبا ته محکمي ته دا ځوان يوسو نو بايد دا کيسه پوره واورم يو خو به مي په دي پيچلي قضيه باندي فکر خلاص سي او بل دا چي ما هم ديغت کړي دي په ډير وخت مي يو نابله کس سره مجلس نه و کړي .

عسکر نجيب وخنډل ويل ، سمه ده امير صاحب هر څنگه چي ته وغواړي ، دروازه يي بنده کړل .

قومندان امير حسن ته وکتل ويل بنه نو ستاسي د بدبختي ورځي له دي ځاي څخه شروع سوي هاا؟

حسن چي اوس څه ويل ، خو قومندان بيا وويل ، ځوانه تا بنه وکړل چي پوره او بيله درواغو کيسه را باندي اوري مگر ستا په کيسه کي له يو جرم ووسته بل جرم وي ، بنه خير اوس دي کيسي ته ادامه ورکه.

مجربم

حسن وويل ،

کله چي غرمه سول ، هيله له پوهنتون څخه راغلل زه مور او پلار مي ټول توکي ټول کړي و .

هغي چيغي کړي ويل تاسي څه کوي ولي مو ټول توکي را غونډ کړي دي ؟

ما چي کله وليدل ، له پيره قهره مي په قهقهه خندا وويل ، رايه رايه د کور شهزادگي اوس راغلل او زموږ دا پريکړه يي خوبنه نسول .

مور مي هيلي ته وويل ، هله ژر کوه زموږ سره کومک وکه .

هيلي ماته په سواليه نظر وکتل ،

زه ور غلم هيله مي له لاس څخه ونيول خوني ته مي ور ټيله کړل د هغي ټول کتابونه او نور توکي په ځمکه وغورځيد ، هغي په لوړ اواز وويل ، ته څه کوي زما سره د سړي په څير چلند وکه ؟

له ډيري غوسي مي اواز ريريددي غوښتل مي چي يوه کلکه چپلاخه يي ووهم خو لومړي مي دا مناسبه وگڼل چي تحقيق په سم ډول وکړم ،  
په نرمه لهجه مي ورته وويل ، ته د احمد سره څه اړيکه لري ؟

د هغي سترگي له حيرانتيا څخه نوري هم غتي پاتي سوي خو غلي وه ،  
بيا مي وويل ، ايا ته د احمد سره کومه اړيکه لري ؟

هيلي خپل ټيکري پروني په دواړو لاسونو په سر باندې سم کړ په ورو ږغ يي وويل  
، هيڅ اړيکه نلرم ورسره.

ما چي خپل موبایل مي په لاس کي نيولي و له ډيري غوسي څخه مي په ځمکه  
ووېشتي په لوړ اواز او چيغو مي وويل ، درواغ مه وايه ټول کلي در باندې خبر  
دي چي د احمد ته خوښېږي .

د هيلي اواز ژر غوني سو په غريو نيولي ږغ يي وويل ، نو په دي کي ما څه کړي  
دي چي د احمد زه خوښېږم بايد له هغه سره خبرې وکړي په ما باندې ولي چيغي  
وهي ؟

له غوسي مي سر پورته ښکته کړ د ځان سره مي وويل ، هو بايد له احمد سره  
خبري وکړم د دروازي په طرف روان سوم ، هيلي را منډه کړل له لاس څخه يي  
ونيولم ، په ژړا يي وويل ، ودرېره صبر وکه د خدای لپاره احمد ته څه مه وايه !!

په دې وخت کي مي مور خوني ته راغلل د خوني په دروازه کي ودرېدل ويل ، دا  
نو څه حال جوړ کړي دي ؟

تاسی بيا ولي شخړه کوي ؟

او ولي د هري خبري سره د احمد نوم يادوي څه کيسه ده ؟

هيلي ژر خپلي اوبنكي پتي کړي بل طرف ته يي مخ وړاوه پخپل تيکري پروني يي اوبنكي پاکولي ، ماته چي هيله ډيره گرانه وه او اوس مي يي اوبنكي رواني وليدي نو مي خپل ځان گرم او ملامت احساس کړي ، ما بايد له هيلي سره په داسي انداز خبری نه واي کړي ، مور ته مي وويل ، موري دې هيلي ته تاسي ږغ نکوي هغي له احمد دوکاندار څخه په پور باندې کتابونه اخيستي دي او هغه په ما پسې قرض ليکلي دي .

مور مي لوي افففف وکړي ، د خوني پرده يي خوشی کړل د ځان سره يي وويل ، دانواوس د جنگ خبره ده لکه کوچنيان په هرڅه کي سره چغي وهي .

هيلي ته مي وکتل هغي اوس هم ژړل ، لکه څنگه چي ما خوني ته تيله کړي وه نو د بستي څخه يي ځيني کتابچي او کتابونه په ځمکي لويدي و د هغه په ټولو وه او د ځان سره يي ورو ورو ژړل .

اسويلي مي وکړي ورمخکي سوم ځيني کتابونه يي ما هم ورسره ټول کړل بيامي په نرمه لهجه وويل ، گوره خور !

هغي زما په طرف وکتل سترگو کی يي اوبنکي ولاړې وي د اوبنکو له امله يي د سترگو رانجه چي سترگي يي ورباندي توري کړي وي هغه راتوي سوي وه ،

په غير کي مي ونيول ، ومي ويل ، تا بايد ماته لومړي ويلي و ځکه زه ستا ورور  
يم ماته دا خوند نه راکوي او نه يي زما غيرت مني چي زما د خور حال دې زه د  
يو بيکاره او پردی سړي څخه واورم ،  
زما چي شبانه خوبه وه ايا ما تاته ونه ويل ؟

هغي سترگي لاندې اچولي وي غلي وه .

بيامي لاسونه د هغي په اوږو باندې ټينگ کړه ومي ويل ، د يو مشر په حيث دا در  
ته وایم کوم کار چي ته کوي ددی پایله بڼه نده !

مور مي راته ږغ وکړي ويل حسنه دلته راسه .

زه هم له خونې ور ووتم مور مي بيا په غوسه و ويل ، په هيلي باندې چيغي مه  
وهه ، دا خو لا زه ژوندي يم ستاسی دا حال دي دا که زه نه وم ستاسی به څه حال  
وي ؟

هيڅ مي ونه ويل ،

دروازه ټک ټک سوه ،

ورغلم خلاصه مي کړل ، يو تور ډنگر سړي چي گريوان يي په خولو کلک و  
څيري څپلي ببر سر ، او ستومانه ولاړ و ويل ، وروره دا د عزيز خان کور دي ؟

ومي ويل هو همداسي ده مگر ته مي نه وپيژندي ؟

هغه وويل ما موټر راوستي دي او عزيز خان راغوبنتي وم !

پوسوم چي دده په موټر کي توکي نقلوو.

خير ټوله سامان مو په څو ساعته کي د کلي بل طرف ته يوري خو دا نوي کور مو ډير کوچني خر پر او له دوړو څخه ډک و .

پلار ته مي وويل ،بابا دا اوس څنگه کور دي موږ به دلته څنگه استوگن سو ؟

پلار مي سور اسويلي وکړي ويل زويه بايد گوزاره وکو ځکه دا کور مو هم په کرايه نيولي دي ، موږ دومره پيسي نلرو چي په بنايسته پوخ او عصري کور کي و اوسو !!

خير ما هم څه ونه ويل خو د هيلي دا کور هيڅ نسو خوښ ، ځکه ددي کور پخلنځي کوچني تور و او له عصري سهولت څخه بي برخي و .

له تندي څخه يي پوسوم چي طبيعت يي ډير خراب دي نو مي ورته وويل ، خوري خير دي د اوس لپاره همدا ځاي ومنه کله چي بيرته پيسي پيدا کړو نو يو لوي کور به درته واخلم ،

هغي هم زما د زړه لپاره کاذبه خندا وکړل خو په زړه يي خدای خبر و !

دا ورځ له ډيرو ستونزو سره بياهم تيره سول ټول سامانونه مي ځای په ځای کړل ،

سهار نهه بجې به وي چې په لاره روان وم غوښتل مي چې د احمد دوکان ته لاړ سم خو خالد په مخه راغلي ، تر سلام وروسته يي وويل ، حسنه کورني موضوع مو څنگه سول ؟

پوسوم چې د خالد هغه د هيلي کيسه مقصد ده !  
ومي ويل ، ايا ته زما د پلار او ستا د پلار په هکله پوهيدي؟

خالد وويل ، هو پوهيدم ولي ته نه پوهيدي ؟

ولا نه پوهيدم ، زما کورني دومره غټ راز زما څخه پټ کړي و ، اوس چې خبر سوم نو شک مي وليدي نه پوهيرم چې په داسي حالاتو کي بايد څوک څه وکړي ؟

خالد زما خبري پرې کړي وبي ويل ، ستا له خور سره دي څه وکړل ؟

که څه هم ما د خالد تيره پوښتنه صرف نظر گرځولي وه خو خالد نه پوهيدي چې بايد د چا په کورني کارونو کي پوښتني ونکړي په خاصه توگه بيا د خور په اړه .

ومي ويل ، هو هغه تحقيق مي وکړي هغه د احمد سره هيڅ اړيکه نلري هرڅه چي ورپسي ويل سوي دي ټول درواغ دي .

خالد چي خبري ته خوله جوړول ، احمد له کوره راووتي د پوهنتون بستې هم ورسره وه زموږ په ليدو يي وويل ، السلام عليكم !

خالد مخ واراوه مگر ما يي د سلام ځواب وويلي ، احمد له موټر سايکل څخه را بنسکته سو راغلي او د خالد مخي ته ودرید وبي ويل ، که څه هم غلطي او تيروتنه ستا عادت دي او ته ملامت هم يي مگر زه درڅخه بڅبننه غواړم ځکه چي تاته مي پرون ورځ توهين وکړي .

د احمد دې چلند زيات خوند راکړي ، په ريښتيا چي تعليم انسان ډير باادبه کوي او د انساني چلند څخه يي خبروي ،

خالد د احمد په طرف وکتل وبي ويل ، ته د چيشي لپاره زما څخه بڅبننه غواړي بايد زه ستا څخه بڅبننه و غواړم ځکه چي د حسن خور او ستا ميني يا جانو ته مي سپکاوي کړي دي !

په دي خبري سره د احمد مخ له شرم څخه سور واوښتي ، ماته يي په مايوسي وکتل ، خالد ته مي په غوسه وويل ، دانو اوس ددي خبرو ځاي دي ، ددي په ځاي چي د احمد سره روغه وکړي ته يي لاهم شرموي او تور ورباندي وايي ؟

خالد و خندل ويل ، ته هم ريښتيا وايي بايد زه خو ستاسي دواړو ستاينه وکړم ، ځکه په تاسو کي د يوه کس خور په ټول کلي کي د پوهنتوني انجلي په نوم مشهوره ده او د هر چا سره ناجائزه اړيکي لري او بل کس مو د هر ډول بدو او فاحشو انجونو سره رابطه ساتي .

ماچي اوس د خالد ځواب ويلي زما نه مخکي احمد ور باندي د سوک وار وکړي په لور او غوسه ناک اواز يي وويل ، هو زه د هيلي سره مينه لرم تاته يي څه احمقه ستا راسره حسد کيږي ها؟

خالد چي ځان سره راټولاوله احمد تر لس سوکه ډير وهلي و ، او د هر سوک سره به يي ويل ، هو زه د هيلي سره مينه لرم د ليونيانو غوندي مينه ، بيا به يي خالد په خوله باندي په سوک ووهه ، خالد يي په خاورو کي داسي لت پت کړي لکه د مکي شيطان ، اخير چي د کلي بل کس په لاره تيريدي هغه راغلي د احمد او خالد جنگ يي خلاص کړي خو خالد يي داسي حال ته رسولي و چي د ولاړئ ځواک يي نه درلود ،

ماهم دوي په دي حال کي پريښودل او ورڅخه روان سوم ، گامونه مي گړندي کړل تر څه لاري لارم چي احمد په موټر سايکل باندي را پسي راورسيدي ويل ، راپورته سه چي دوکان ته لار سو !

ومي ويل نه زه نه ځم ورسه ته خو پوهنتون ته ځي !

احمد ډير ټينگار وکړي ترڅو ورسره لار سم ، اخير مجبوره سوم او ورسره روان سوم .

احمد د پوهنتون په ځاي خپل د قرطاسي دوکان ته راغي دوکان شتر يي پورته کړي دوکان يي خلاص کړي دواړه په دوکان کي کښيनाستو ، د احمد د گوتو څخه د وينو څاڅکي څڅيدل ، ومي ويل ، احمده ستا لاس ژوبل سوي دي ؟

هغه په حيرانتيا خپل لاس ته وکتل ، ويني ورڅخه رواني وي ، ژر يي لستوني پورته کړي خو نوري ويني نه وي ، بيبي وخنډل ويل ، دا زما وينه نده دا د هغه ناولي خالد وينه ده ، بيا لاري او خپل لاس يي پريمنځي ،

څه شيبه دواړه چوپ و چې دا چوپتيا احمد په دي الفاظو ماته کړل ،  
حسنة وروره نه پوهېږم څه ووايم ؟

ما چي هر څه خالد ته وويل هغه ټول ريښتيا دي او يوه خبره يي هم درواغ ندي زه په ريښتيا ستا د خور هيلي سره مينه لرم او دوه کاله کيږي چې يو بل ته ډير نژدي سوي يو ، ماچي خبري ته خوله جوړول احمد وويل ، صبر وکه ته اوس هيڅ هم مه راته وايه لومړي زما خبري واوره !

بيبي خبرو ته ادامه ورکړل ويل ، هو دوه کاله کيږي چې د يو بل لپاره ژوند کو په پوهنتون کي هم يو بل ته نژدي يو ، مگر که چيري ته ووايي چې نور ورسره مه گوره او مه خبري ورسره کوه ، نو زه په خداي قسم يادوم او وایم چې بيا به هيڅکله هم ورته ونه گورم، مگر دومره وکړه چې هيلي ته هيڅ زيان مه رسوه

حُڪه چي ته هم يو مٿين کس يي او زه اٽڪل ڪوم چي د خپل حُان په اږه او دشباني په اږه به بڼه فکر ولري ، نو د نورو په اږه هم داسي فکر وکه لکه دخپل حُان .

داحمد داخبري پوره په حُاي وي او نه پوهيدم چي دده په جواب کي څه ووايم ؟

دوه دري ورځي ووتي چي بيا مي خالد په سترگو نه راغي نه پوهيدم چي روغتون کي بستر و او که کور کي ؟

خو دومره پوهيدم چي د احمد دا خوندور او غټ سوکان چي يي وخوړل نو حتماً به يوه مياشت په حُاي پروت وي .

يوه ورځ مي هيلي ته وويل چي په شباني باندي حال لري ايا زما وړانديز يي قبول کړ ؟

هغي وويل ، ولا نه پوهيرم حُکه له هغي ورځي وروسته مي بيا هيڅ د حال کولو فرصت پيدا نکړي ،

نومي وويل د خالد د مور نمبر راکه چي زنگ ورته ووهم !

ويل ولي ؟

مور ته يي ولي زنگ وهي ؟

ومي ويل چي زه بيا ستا مرستي ته اړتيا لرم .

هغه داسې چې زه يې مور ته زنگ ووهه او موبایل تاته درکړم نو ته به ورته ووايي چې د شبانې سره ويني کله چې مور يې دا غوښتنه ومنل نو بيا به زه ستا سره يوځاي لاړشم او شبانه به ووينم .

هيلي په حيرت راته کتل ويل ، ته اوس بيا تير تاريخ تکراروي ؟

ومي ويل ، گوره خور ، زه بله هيڅ لاره نلرم همداسي وکړه چې ما وويل .

هغي زړه نازړه ومنل ويل سمه ده همداسي کوم !

موبایل مي واخيست او د خالد مور ته مي زنگ وکړي موبایل مي هيلي ته ورکړي ، د هاخوا رغ راغلي ويل سلام عليکم!

هيلي په خبرو شروع وکړل ، لومړي يې د ټولي کورني حال وپوښتي د خالد مور هم له ماتي خوا جواب ورکاوه ، بيا هيلي وويل ، زه غواړم چې د شبانې سره خبري وکړم ډير وخت کيږي چې نده مي ليدلي او نه مي هم خبري ورسره کړي دي ، هغي وويل ، چې اوس مصروفه ده پخلي کوي بيا به وروسته درته زنگ ووهئ ددي خبري په کولو سره يې اړيکه پري کړل.

هيلي ماته وکتل يو ډول خندوونکي حرکت يې وکړي او په ټوکي اواز يې د خالد دمور پيښي وکړي ويل ، هغه اوس مصروفه ده پخلي کوي بيا به وروسته درته زنگ ووهئ !

په دواړو مو په کرس کرس وځنډل ، هيلي خپل ږغ ته دومره تغير ورکړ چي عيني داسي سو لکه د خالد د مور او په يو جالب انداز يي د خالد د مور د خولي پيښي کولي ، موږ په همدې توکو اخته و چي موبایل مي وشرنکيد ،  
ما هيلي ته وکتل پخپلو شونډو مي گوته کېښوده ، يعني چوپ شه !

هغي موبایل را څخه واخيستي ، شبانه وه تر ځينو لومړينو خبرو وروسته هيلي وويل ، ته له ما خفه يي ؟

لکه څرنگه چي د موبایل ږغ سپيکر و ما هم اوريدي نو هغي وويل ، نه خفه نه يم هيلي وويل ، نو بيا ولي زموږ کور ته نه راځي ؟

هغي وويل ، راحم هسي هم زما لږ څه کار هلته و نن حتماً درحم ، بيایي ځيني نوري خبري وکړي او موبایل يي بند کړي .

هيلي وويل، وگوره څنگه ژر مي ستا کار حل کړي .

په سر باندی می یوه کرار چپلاخه ووهل ومي ويل ، مننه کوم مننه !!!

نيم ساعت وروسته دروازه خلاصه سوه په يو تور نقاب کی څري سترگي معلوميدي ، چټک قدمونه يي واخيستل ، هيله دکوتي څخه ور ووتل روغبر يي شروع کړ ،

نو د پښتنو دښخو روغېر دي خدای خیر کړي چي دري ساعته يي ستړي مسي نه خلاصيري!

شبانہ په بیرہ وویل ، ستا ورور حسن کور کي دي ؟

د هيلي خدا بنده سول زما دخوني د کلکين په طرف يي وکتل او ويي ويل ، هو همدلته دي غواړي ورسره وويني ؟

هغي وویل هو غواړم چي ورسره ووينم !

له خوشحالي خخه مي سترگي راووتي ، په بیرہ د هينداري په طرف په منډه لاړم په ويښتانو کي مي گوتي ووھلي په جيب کي مي عطر وه هغه مي په ځان ووھل او چمتو د دروازي په طرف ودرېدم .

د خوني دروازه خلاصه سول ، شبانہ د خوني مخي ته ولاړه وه په خف اواز يي وویل ، دننه در تللي سم ؟

افففف ساه مي بنده سوه ومي ويل ، هو ولي نه !

هغه هم پښه نيولي خوني ته راغلل ، خپل نقاب يي له مخي نه ليري کړ ، څري بنوري سترگي يي زما په طرف کړي نري شونډان يي سره جدا سول ويل ، څنگه يي ؟

مننه کوم اوس خو بيخي بنه سوم چي راغلي ،

بيامي د ناستي کولو بلنه ورکړل ، خو هغي وويل ، زه نه کښينم ځکه په ډير تلوار راغلي يم ، را مخي سول ، ما د سترگو د پورته کولو جرئت نه درلود بيخي د هغي په مخ کي کونکي سوم ، هغي زما راسته لاس ور کش کړ ويل حسنه ، دا واخله ، په لاس کي يي هغه گوتمې را کښودل چي ما په هغه ورځ ورکړي وه او ورته ويلي مي وه چي دا زما د ميني نښاني ده .

زياته يي کړل ، زه دا نسّم اخستي که څه هم ډيره بنه ډالي ده .

خوله مي له خدا څخه ټوله سول په ريرديدلي اواز مي وويل ، ولي څه سوي دي ولي يي نسي اخيستي ؟

هغي لويه سا واخيستل ويل حسنه د بل کس امانت يم ،

زما کوژده هغه وخت سوي ده چي زه په بنه او بد هم نه پوهيدم،

زه مي د پلار او ټولني سره دلايل نسّم ويلي، تر دي چي بي عزته سو نو نه غواړم ستاسره دا اړيکه ولرم ، زه د بل په نوم يم او هغه کس زما د کاکا زوي جلال دي .

دا خبره خبره نه وه ، سم د ټوپک ډز و چي زما په زړه باندي يي وکړي .

له سترگو مي د مايوسي اوبنكي رواني سوي ومي ويل ، دا ته څه واي ، زه به څه كوم او څنگه به ژوند كوم ؟

هغي په ژرغوني اواز وويل ، زه نه پوهيرم چي ته به څه کوي خو زما ژوند د بل کس سره تړاو لري او زه د خپل ږغ د پورته کولو جرئت هم نلرم .

زړه مي تکان وځوري د بدن وينه مي ټوله مخ ته راغلل سر مي را باندي وگرځيد ، له لاس څخه مي هغه گوتمي ولويده ، شبانه را څخه لارل او زه يي په خونه کي يواځي پريښودم .

دځان سره مي وويل ، ما خو هير کړي و چي زه په پښتنو کي ژوندکوم او پښتون يم ، دا خو د پښتنو رواج دود ، او کلتور گرځيدلي دي که هلک وي يا انجلي په ماشومتوب کي يي واده يا کوژده وکړي کله چي هغوي ځوانان سي د ميني او عشق په معنا پوسي ، يايي د بل کس سره مينه وسي لکه زما ، خو هغه وخت خبره خرابه سوي وي ، بيايي نو نه خپل کوژدن خوښ وي او نه هم دا ژوند .

ما حتا په هغي پسي د ږغ کولو توان نه در لود پخپل ځاي باندي وغورځيدم لکه چي ټوله نړي مي بايللي يي .

حسن اوبنكي پاكي کړي قومندان يي مخاطب کړ ويي ويل ، امير صاحب ته نه پوهيري چي هغه صحنه څومره دردونکي وه د ويلو او بيانولو څخه يي اوس زه عاجز يم .

قومندان امير وويل، هو ولا چي زور غواړي ، هلکه ستا بخت خو له کوچنيوالي څخه تور سپي څټلي دي .

قومندان امير وويل ، ښه نو بيا څه وسول ؟

حسن وويل ، شپي او ورځي تيريدي ما هم کوبښ کاهه چي شبانه هيره کړم خو نه کيدل په هرڅه کي به مي هغه ياديدل ،

تر ټولو سخته خو دا وه!

چي زه پوهيدم چي نه کيږي

خوبيا مي هم انتظار کوي .

زمونږ اقتصاد دومره خراب سو چي حتا پير وخت به داسي راغي چي وږي به گرځيدو ، مگر بر عکس د نورالدين دوي اقتصادي وضعيت پير ښه و او هغه څه چي موږ درلودل هغه دوي ته ور انتقال سوي و .

يوه مياشت ووته .

د شباني معصومي څهري او زړه رابښکونکي سترگو به تل راته په هر کار کي مزاحمت کاهه ، يو ځلي مي فکر وکړي چي شبانه به ددی لپاره چي زه يي لاره ونه نيسم نو درواغ به يي راته ويلي وي ، نو مي اراده وکړه ترڅو د خالد سره په

دي اړه بحث وکړم ، ورغلم او خالد ته مي تر څو لومړنيو خبرو وروسته وويل،  
ياره خالده تاسي څومره په ځنډ سره ودونه کوي !

خالد وخنډل ويل ، دا موضوع نو له کومه سول ؟

ومي ويل ، نه همداسی مي وويل ، ځکه چي اوس خو ته هم ځوان يي او همداسي  
نور هم ستاسی په کورني کي يوڅوک سته چي بايد واده وکړي.

خالد وويل ، هو زما پلار نورالدين خان څو ځلي راته انجوني پيدا کړي وي مگر  
زما نه وي خوښی په دي سبب مي پريښودي ، او زما خور شبنه خو له پنځه کلني  
څخه کوژده سوي ده .

اففف ددي خبري په اوریدو مي سر راباندې وگرځيد ، ومي ويل ، دانو اوس د  
سړي کار دي د پنځو کالو ماشومه نو څوک کوژده کوي ؟

خالد وويل، وروره ستا هدف څه دی ؟

ولي بيځايه غوسه کيږي او ولي دومره شخصي پوښتني کوي ؟

زړه خو مي غوښتل چي خالد مخ په چپلاخو ور وپرسوم مگر د وخت تقاضا نه وه  
.

ومي ويل ، گوره خالده درواغ مه وايه ياره ، ايا په ريښتيا مو شبنه کوژده کړي ؟

هغه وويل ، گوره حسنه صفا خبره وکړي ، ولي خبري يوي او بلي خواته خُغوي ؟

زما هم نور طاقت ونسو ومي ويل ، زه ستا له خور شبانه سره مينه لرم او ولا چي تر تا هم راباندي گرانه ده .

په دي خبري باندي مي د خالد د عصابو لاینونه شات کړل ، ولاړ سو ويل ، رزيله دا ته څه وايي ، خپلو خبرو ته دي پام کوه ؟

ما بيا وويل ، خالده ته مه غوسه کیره دا خو ژوند دي څه بد خو مي نه دي ويلي غواړم ستا له خور سره واده وکړم !

خالد د پيغور په رقم وويل ، مور ستاسي په څير بي حيا بي وجدانه او فاحش خلک نه يو لکه تاجي خپله خور احمد ته د ډالي په څير بيله له دي چي نکاح وکړي په لاس ورکړي ده .

نو زه هم ور ولاړ سوم هغه دچا خبره نه مي يي سر کتل او نه هم پښي ، چي لاس بهمي ورته سم کيدي په هغه ځاي به مي په سوک واهه.

زموږ جنگ تر ډیره دوام ونکړي چي احمد په لاره تيريدي ،  
پرته له دي چي څه ووايي يا پوښتنه وکړي چي جنگ په څه او ولي دي ؟

خالد ته يي سوکان او لغتي ونيولی ، خدای سته چي د کلي خو خلک راغلل مگر خالد يي د احمد څخه نسو خلاصولي ، که ريښتيا ووايم په هغه ورځ زه د احمد څخه وويريدم ، په جنگ کي يي هيڅ په چا رحم نه کاوه او تل به يي ويل ، چي لومړي خو بايد جنگ ونکړو ، مگر که چيري مو جنگ سو نو بيا يو قدم هم شاته مه ځي .

ريښتيا هم احمد خپله خبره عملي کړه .

ورځي او شپي تيري سوي ، ډير ځلي مي خپلي کورني ته ويلي و چي د شباني په روي باري لار سي مگر دا خبره هيڅ چا هم ونه منل ځکه اوس زموږ او د نورالدين خان دوي کورني د دښمني تر ځايه رسيدلي وي .

نو يوه ورځ د احمد په دوکان کي ناست وم ، پلار مي احمد ته زنگ را ووهی ځکه ما خپل موبایل له ډيري غوسي په ځمکه ویشتلې و چي دهيلي سره مي د احمد په اړه خبري کولي .

خير ، احمد موبایل ماته راکړی ويل پلار دي درسره خبري کوي ، ما هم موبایل واخيست ، پلار مي وويل ، زويه زه ناوخته کورته راځم ته اوس کورته لار سه او دغرمي لپاره کوم څه د سره يوسه .

ومي ويل ، سمه ده بابا همداوس ځم .

د احمد څخه مي رخصت واخيست د لږ څه ترکاري رانيولو وروسته د کور په طرف روان وم چي هيله د پوهنتون څخه په لاره د کور لور ته روانه وه .

تر يو ځاي پوري مي تعقيب کړل ، خو کور ته نارسیده دهيلي مخ ته موټر سايکل ودرید چي د موټر سايکل چلونکي په ځان يو لوي څادر و ، مخ يي نه معلومیدي ، د هيلي څخه يي بکسه واخيستل او په ځمکه يي په خاورو کي وغورځوله ، ما خپل قدمونه چټک کړل ، ډیر ورنږدي سوم خو ددوي ماته پام نه و !

موټر سايکل چلونکي وويل ، گوره هيلي نن ما بنام بيا خامخا راسه بڼه مسته شپه به تیره کړو او نن مي يو ډول بڼه نامي سکريټ هم راوړي دي ، ډیر وخت دي نه نیسم فقد دوه ساعته وخت درڅخه غواړم ، هغه کس غوښتل چي هيلي ته لاس واچوي خو هيلي په يو طرف باندي منډه کړل ، ما ورباندي ږغ کړل ، صبر وکړه اي بيغيرته !!!

هغه چي زما ږغ واوریدي موټر سايکل ته يي ریز ورکړ او په منډه يي لاره ووهل حتا شاته يي هم ونه کتل !

زه ور غلم د هيلي بکسه مي له خاورو څخه پورته کړل ورنږدي سوم ، ما ويل داڅه بد اخلاقي ده دا د احمق زوي څوک و ؟

هيلي په ریریدلي اواز وويل ، دا ستا تر ټولو بڼه ملگري او دوست خالد و !

ساه مي بنده سوه ما ويل څه ، خالد ؟

هغي بکسه راڅخه واخيستل او روانه سول ويل هو خالد و !  
دا د هغه لومړي ځل ندي چي داسي کوي هره ورځ چي زه له پوهنتون څخه راځم  
نو دي راته دا ډول خبري کوي !

هيلي زياته کړل ، ما ور ته وويل چي ته ولي داسي راسره کوي ؟  
خالد راته وويل چي ستا ورور حسن ولي زما د خور په اړه خبري کوي ؟

د هيلي مخي ته ډير خجالت سوم او وينه مي دومره په جوش کي راغلل چي څه  
درته ووايم ومي ويل ته لاړه سه زه د خالد سره کار لرم !

هغي وويل ، وروره ته ورسره کار مه لره هغه رواني چرسې او ليوني دي !!

په غوسه مي وويل ته لاړه سه او زما په کارونو کي کار مه لره !

هغه هم بي له دي چي څه ووايي د کور په خوا لاړل !

زه د خالد دوي د کور په خوا ورغلم د يو کس څخه مي موبایل واخيست او نور  
الدين کاکا ته مي زنگ ووهه ، ومي ويل ، نورالدينه نور دي له زوي څخه لاس  
پريمنځه ځکه چي زه يي وژنم !

ما دا خبره ما له غوسي څخه وکړل په حقيقت کي مي نه غوښتل چي ريښتيا هم  
خالد ووژنم فقد ما غوښتل چي دوي ووپروم.

موبایل مي بند کړ د خالد دوي د کور دروازه مي ټک ټک کړل ، خو هيچا خلاصه نکړل ، بيامي په زور سره ټک ټک کړل څه شيبه وروسته د خالد مور دروازه خلاصه کړل ويل څه کوي ها؟

په زور وردننه سوم سيده دخالد کوتي ته ورغلم ، هغه په چوکي کي ناست و او په موبایل کي يي خبري کولي ، زما په ليدو يي په وارخطا ږغ وويل ، هله بابا هغه دادي راغلي .

موبایل يي بندکړ ،

سمدلاسه مي ورته وويل، رزيله تا زما خور ته لاس واچوه !

هغه چي خبري ته خوله جوړول ما ورباندي حمله وکړل ، تر څو سوکانو وروسته خالد په منډه له کوتي څخه ووتی ، د خالد مور لوي لوي چيغي وهلي ويل هلي زوي يي رامر کړ !

زه په خونه کي يواځي پاتي سوم ، که گورم چي خالد يوه غټه چاره راپسي راوړل ، په لوړ ږغ يي وويل، رامخکي سه چي له ژوند څخه دي خلاص کړم !

چاره دومره غټه وه چي په ليدو يي زما د بدن وينتان جگ جگ ودریدل ،

دا چاره د انسانانو نه وه قصابانو ورباندي پسونه حلالول ، د خالد فکر کوم په ما باندي د پس گومان و.

خالد په هماغه چاره راباندي واري وکړي ،

ما د خپل ځان دفاع تر يوه وخته وکړل خو د خالد گوزارونه پرله پسې وه ، اخير  
په دې وتوانيدم چې د خالد د لاس څخه چاړه واخلم ، خالد نه راڅخه گرځيدې او لا  
بي هم راسره جنگ کاوه !

څو سوکان بي زما په دا نازک مخ ووهل ، حوصله مي پای ته ورسیده او ناڅاپه  
مي د چاري واري ور باندي وکړي په نس کي مي څو ځايه په چاړه ووهی !

خالد يخ پخ ودرید !

سترگي بي رډي رډي پاتي سوي ، مور بي لوي لوي ساندي وهلي ، زه په داسې  
حالت کي وم چې هيڅ مي دماغو را سره ملگرتيا نه کول ، يو وخت مي فکر سو  
چي خالد مي داسي وهلي دي چي بيخي مي وژلي دي .

بدن مي بي سيکه سو په گونډو وغورځيدم ، چاړه مي له لاس ولویده ،خالد مي مخي  
ته بي حرکت پروت و ، په کور کي انگولاوي سوي چغي سوي خو زما غوړونه  
لکه دف چي وي هيڅ مي نه اوریدل يواځي مي خالد ته په رډو سترگو کتل چي  
هغه پروت و ، او وينه بي له بدن څخه روانه وه !

هيڅ نه يم پوسوي چي وخت څنگه ووت ، او چا پوليس خبر کړي و ،  
بيا تاسو راغلي او زه مو دلته راوړم !

حسن وويل ، نو څنگه قومندان امير زما کيسه دي خوښه سوه کنه؟

قومندان امير په تعجب سره ورته کتل ويل هو کيسه خو مي خوښه سوه مگر ته نه پوهيري چي تا څومره لويه تيروتنه کړي ده کاش چي دا قتل دي نه و کړي.

اوس به ته په دي حال کي نه وي او تا خو ټول ثبوتونه هم په ځان باندي اړولي دي نه پوهيرم چي سزا به دي څه وي خو خداي دي خير درته پيښ کړي.

حسن سترگي لاندي په ځمکه گنډلي وي په ريريدلي اواز يي وويل قومندان په ما باندي يو احسان کوي؟

هو ووايه که مي له وسه پوره وي کوم يي او تا بي گناه ثابتوم .

حسن ترڅه موسکا وکړل ويل قومندان ، زه د خپل برائت غوښتنه نه کوم بلکي زه وایم چي بايد زه محکمي ته وسپارل سم چي هرڅه کيري هغه دي وسي.

قومندان چي خبري ته خوله جوړول يو زنگ ورته راغلي، هلوو ،

څه شيبه د مقابل طرف خبرو ته غوږ و بيايي وويل سمه ده امير صاحب معلومات او تحقيقات د ثبوت سره دي ، سبا ته به يي محکمي ته معرفي کړو ستونزه نسته

بيايي تلفون قطع کړ ويل ، حسنه ما غوښتل ستا سره بڼه وکړم مگر تا خپله و غوښتل چي محکمي ته دي بوځي او هرڅه محکمي ته ووايو .

عسکر ته يي غږ وکړي هغه هم راغلي قومندان وويل دا هلک بوځي او تر سبا پوري يي په يوه کوټه کي وساتي او هو د نورو بنديانو په شان ورسره چلند وکړي نه تر هغو بد وي او نه هم تر هغو بڼه ، بيايي حسن مخاطب کړ ويل حسنه تر سبا سهار پوري انتظار وکړه او د اتل جوړيدو هيڅ هيله مه کوه پوسوي ؟  
حسن د هو په دودو سر کښته پورته کړي ويل سمه ده .

د عزيز خان موبایل ته زنگ راغلي هغه هم جواب ورکړ .  
ورته وويل سول چي زه قومندان امير يم او سباته به مو زوي په اته بجو باندي محکمي ته وړاندي سي تاسو بايد ځان حاضر کړي.

عزيز ، ايا تاسو خپلي پلټني داسي ژر پای ته ورسولي؟

هو موږ ټول څيړني وکړي او نور معلومات هم تر سبا پوري بشپړ کيږي نو بايد سباته راسی.

سمه ده امير صاحب څنگه چي تاسو غواړي.

د ماښام تيارې د ښار څراغونه اړ کړل چې نور پخپل فعاليت باندې پيل وکړي ټول روښان سول خو په کلي کې يوه توره او وېرونکي شپه روانه وه.

بل خوا بيا د نورالدين په کورني باندې هم مصيبت راغلي و چې ټولو ژړل او د خالد مرگ يې د خپلو ځانو لپاره يو لوي غم باله.

سهار لمر خپله روښاني په ځمکې خوره کړه او نور يې د تيارې واکمني ته د پای ټکي کيښود.

عزيز د اتو بجو څخه مخکې خپل ځان امنيتي قومندانې ته ورسوله او هلته يې د قومندان امير سره وليدل.

هغه د سهار دناشتې څخه لا نه و فارغه چې امر يې وکړي ، حسن له کوتي څخه راوباسي او رايې ولي.

څو شيبې وروسته حسن په لاسونو کې زولنې وي او د خپل پلار او قومندان په وړاندې ودرېد.

پلار يي په مايوسي ورته کتل ويل زويه هيڅ اندېښنه مه کوه موږ خپلي ټولي هڅي کوو او يو وکیل به هم ځان ته پيدا کړي ترڅو دا قضيه مخته يوسي د پيسو کار هم ما کړي دي او د جمعه گل څخه مي پرون لږ څه واخيستل انشاالله هرڅه به سم سي.

حسن غلي و سترگي يي ښکته وي او هيڅ يي نه ويل.

ټول موټرونو ته پورته سول او تر محکمي پوري راغلل نورالدين ددوي څخه مخکي راغلي و او داسي يي حسن ته کتل تا به ويل چي اوس به يي په پخپلو سترگو وځوري.

يو کس چي توره نيکتايي او سپين شيرت يي په تن و ، يو کوچني بکس غوندي بيک يي هم لاسکي و راغلي او دحسن مخي ته ودرید ويل ، سلام ، زه مجيب او ستا وکیل يم !

حسن په حيراني وکتل ويل ما خو کوم وکیل ندي غوښتي او نه وکیل غواړم !

مجيب وکیل وځنډل ، ويل ځوانه داخو سمه ده چي ته وکیل نه غواړي مگر زه د دولت لخوا راغلي يم په دي سبب چي ته نسي کولاي چي د قاضي سره مستقيم خبري وکړي ، ته به له قاضي سره زما په وسيله خبري کوي او هرڅه چي وي هغه به زه و قاضي وایم .

حسن هيڅ ونه ويل او د خپل پلار په طرف يي په حيراني وکتل ،

مجيب وکیل زياته کرل ، ويل ماته پرون ماښام قومندان امير ټوله کيسه کړي ده او زه به يي اوس ټوله خولاصه وقاضي ته پيښ کړم .

څه شيبه وروسته ټول د قاضي په وړاندي و !

وخت ووت ټولي خبري هرڅه چي حسن قومندان اميرته ويلي وه هغه ټوله مجيب وکیل د قاضي په وړاندي په ډير کمال وويل ،

قاضي تر لږ فکر کولو وروسته خپل کوچني څټک په ميز وواهه ويل تر ټولو هلوځلو او معلوماتو وړاندي کولو وروسته زه دا پريکړه اعلانوم چي حسن د عزيز زوي په دې تور سره چي د نورالدين يواځيني زوي خالد يي د چاقو پواسطه سره قتل کړي او د ټولو ثبوتونو په اساس او دې ته په کتلو سره چي د نورالدين دوي کورني نه غواړي په هيڅ صورت ددي مري فديه واخلې اويابي وبخښي نو زه دا اعلان کوم چي حسن تر ټولو معايناتو وروسته اعدام کيږي.

او دده اعدام به تر هغه وخته پوري ځنډيږي تر څو چي په بدن کي يې هر ډول ناروغي له منځه نه وي تللي .

ددې خبري په اوريدو سره په محکمه کي غوغا سوه ، د حسن مور له ډيره غمه بي هوشه ولويده حسن ولاړ و او دنورالدين په طرف يي خپلي مايوسي سترگي اړولي وي له سترگو څخه يي گرمي اوښکي لاړي.

نورالدين سر جگ نيولي و او په محكمه كې د ځينو نورو كسانو سره ناست و.

قاضي د لاسليك كولو وروسته خپل قلم په هغه كاغذ باندې مات كړ ، تر څو دا ثابته كړي چې قاضي د حسن سره هيڅ ځاني دښمني نلري فقط د عدالت په سبب يې د اعدام پريكړه وكړل.

حسن له كتاري څخه كښته سو او عسكرو له ځان سره محبس يا زندان ته يوړو عزيز او كورني يې كور ته راغلل ، عزيز كورني ډير زاري او عذر نورالدين دوي ته وكړي مگر هغوي ونه منل او ټينگار يې كاوه چې بايد حسن قصاص سي .

بل خوا حسن په زندان كې ناست و او ښكو يې په مخ لاري كړي وي ، فكر به يې مور ته سو چې د هغې ناز وركول به يې ياد سول چې څنگه په ناز او ادب سره يې لوي كړ او څومره ښه وخت يې ورسره تير كړ ، بل خوا به يې د پلار مينه غوسه مهرباني او نصيحت ياد سو چې ويل به يې حسنه زويه ملگرو ته هيڅكله دومره وخت مه وركوه چې په كورني كې دي ځاي ونيسي.

بيايي د خپل جومات د ملا هغه خبره ياده سول چې هغه ويلي و هيڅكله د بل خور مور لور ته په بد نظر مه كوره نو ستاسو د ښځو خويندو او ميندو به الله تعالى حفاظت وكړي.

بله دا چې :

خيانت پخپله يو غچ دي !

که نن تا وکړي سبا ستا سره کيږي.

حسن ته دا ځاي ډير بد و چي هرڅه ده خپله په ځان کړي وه ځکه دا يوه حديثه يا طبعي پيښه نه وه ، ځکه يي ځان ډير ملامت کاوه او په همدې سبب يي ژړل او زړه ورته لږ و.

دوه ورځي ووتي ، د سهار اووه بجي وي ، حسن يي له کوتي څخه راوويستی ، حسن بلکل رنگ اړولي و ، ځکه د مرگ په انتظار يي هره شپه سبا کړي وه .

ببر سر لځي پښی موټر ته پورته سو يوي او بلي خواته يي عسکر ناست و ، د حسن په لاسونو کي زولنو او اولچک ددي لپاره و چي تينسته ونکړي .

د کلي مينځ ته موټر راغلي ، ټول کلي ورباندي را ټول سو چا بد رد ويل خو چا ددوي په حال باندي ژړل ،

قومندان امير وويل، هله نو حسنه لږ وخت لري بايد د ټولو څخه رخصت واخلي ،

حسن چي په پښو د دريدو توان هم نه درلود د خپلي کورني په لوري وکتل ، مور يي په حسن پوري ټينگه سوه ويل زما بچيه څنگه خدای راڅخه واخيستي ټينگ ټينگ يي په مخ باندي ښکلوې او هيڅ يي نه پرېښودي چي د بل سره وگوري او خبري وکړي.

حسن وويل ، زه فقط څو دقيقې ژوند لرم يواځې تاسې ماته بخښنه وكړي او خپل حق مو راته حلال كړي تر څو چې په اخرت كې در ته ملامت نه يم په دې دنيا كې خو مي ستا حق په ځاي نكړي.

موري يې په ژړا كې وويل ، در بخښلي مي دي ستا قربان سمه زما زمريه زويه.

حسن بيا خپل پلار ته ورغلي ويل ، بابا جانه ستا حق بيخي زيات و مگر ما خو ستاسې ټولو حق په ځاي نكړي مگر په دې اخير وخت كې يې راته وبخښي.

پلار يې حسن په غيږ كې ونيو ويل زويه كاش چې ستا واده مو ليدلي واي او كاش چې تا زما مرگ ليدلي واي نه دا چې زه ستا مرگ وينم.

حسن، خير بابا دا هم د الله تعالى همداسې خوښه وه هسې مړكيدم خو په دې باندي خوشحال يم چې د خپلې كورنې لپاره وژل كيږم ځكه مامي هرڅه د خپلې كورنې لپاره كړي دي.

پلار يې حسن په مخ باندي ټينگ مچي كړ او حسن هم د خپل پلار لاسونه بنكل كړ ورڅخه تير سو .

حسن د خپلې يواځينې خور هيلې خواته راغلي !

په ژړا يې وويل خوري ماته بخښنه وكړه ما ستا په حق كې ډير زيات غفلت كړی دي ماته مي خپل نارينه توب پيغور راكوي چې څنگه مي تاته په هغې ورځ خبري وكړي او خپله مي هم داسې تيروتنې كړي دي چې هيڅ د بخښلو وړ ندي.

هيلى چي د خپل ورور ژړا وليدل نو د هغي اواز دومره پورته سو چي ټولو خلکو په تعجب سره ور ته کتل ، حسن خپله هيله خور په غير پوري ونيول او ورته يي ويل چي خوري خپل حق دى راته حلال کړه.

په خلکو کي دومره غم او خپگان ددوي په ليدو خپور سو چي حتا نورو خلکو هم ورسره وژړل.

حسن احمدته راغي ويل ، ملگري ستا سره مي هم ښه وخت تير کړ ، خو ارمان چي ژوند راسره ناخواني نه واي کړي ،

د احمد له سترگو اوښکي رواني وي ، حسن يي په غير کي کلک ونيوئ ، ويل وروره کاش چي دا يو بد خوب واي او کاش چي له دي خوب څخه راپاڅېدلي واي ، هيڅ مي زړه نه غواړي چي له غيري مي ليرى سي .

حسن په لوړ اواز وويل ، تاسو ټولو ته وايم زما دا يوه خبره واورې !

ټول خلک متوجي سول !

حسن ورغلي د هيلي لاس يي ونيوي او د احمد په لاس کي يي ورکښود ، بيایي وويل ، زما اخيري وصيت دادي چي د هيلي او احمد نکاح بايد وسي او دواړه د خاوند او ميرمن په توگه ژوند مخي ته يوسي زه خو هسي هم خپلي ميني ته ونه رسيدم خو نه پريږدم چي بل کس زما په څير د خراب برخليک سره مخ سي ، بيایي ږغ تغير وکړي او په ژړا کي يي ږغ ورک سو .

څه مو سر په درد کوم !

حسن يي په موټر کي کښينوي ، د زندان په طرف راغلل !  
هغي کوتي ته يوري چيري چي محکوم کسان راوستل کيږي او اعدام کيږي ،  
د حسن سره قومندان امير ، د زندان ريس ، ډاکټر ، او احمد و .

د قومندان دنده داوه چي حسن تر محبس پوري راوړي .  
د زندان ريس هم خپل مسوليت ادا کاوه.

ډاکټر ددي لپاره و ، چي کله کله داسي هم کيږي چي محکوم کس تر ټاکلي وخت وروسته چي کله له دار څخه ښکته سي نو ژوندي وي ، نو ډاکټر يي گوري او معاينات يي کوي که چيري ژوندي وي نو د ژوند کولو دوهم چانس يي هم پيدا کړ مگر که وژل سوي و نو کيسه يي پای ته ورسېدل.

احمد په دي سبب راغلي و ، چي هغه کس چي اعدام کيږي نو د هغه کس ټوله کورني اجازه نلري چي محبس او دار ته د ننداري کولو لپاره راسی ، يو کس کولاي شي چي راسی او دا ننداره وکړي .

تر ډير ټينگار کولو وروسته احمد عزيز خان ته قناعت ورکړي و چي زه هم او راغلي و .

حسن يي دار ته پورته کړي ، يوه ښوي تخته وه هلته يي تم کړي .  
بيايي دوه رکعته لمونځ ادا کړي.

يوکس راغلي او د حسن په سر باندی يي توره کڅوړه واغوستل ، لاسونه يي شاته ور اولچککړل ،

جلاد هم چمتو ودرید ،خپل لاسي ساعت ته يي کتل ، تر څو چي هغه گیر يي کش کړ چي تخته لاندي کړي.

د گیر د کش کولو وروسته تخته لاندي لارل او حسن په هغه رسي باندي خورند سو چي دده په غاړه کي وه .

څو ثاني يي ځان تينگ کړي و خو بيایي سا بنده سول ، پورته پورته کيدي تر څو دقيقو وروسته يي بدن بي حرکت سو او همداسي خورند و .

احمد چي دا حالت وليد ، زړه يي ضعب وکړ او بي هوشه ولويد.

غرمي ته يي قبر د کلي په عامه هديره کي وکښل سو او حسن يي وربنکته کړ ترڅو د خپل عمل سزا او جزا وويني.

نورالدين په دي خوشحال و چي د زوي غچ يي واخيست !

او په هسکه غاړه په کلي کي گرځيدي.

په اخر کي يو کال وروسته د حسن هغه غوښتنه پوره سوه چي ويلي يي وه ، احمد او هيله بايد يو د بل سره واده وکړي.

د واده شپه وه د ورا موټرونه يو په بل پسي روان وه ، د زړي او خړي هديرې  
څنگ ته ټول موټرونه تم سول ، د بڼايسته او گلفوش موټر څخه هيله او احمد د واده  
په جامو کي رابښکته سول ، د حسن قبر ته راغلل ،

هيلې د قبر په ليدو دومره وژړل چې خپل سينگار يې خراب کړ ،  
د حسن په قبر يې سره گلونه کيښودل او يو زرغون ټوکر يې ورباندې هوار کړ .

د خپل سپين نقاشی لاس څخه يې يو بڼگري وويستي او د حسن په قبر يې کيښود ،  
سترگي يې له اوبښکو څخه ډکې وې ،  
د حسن د قبر سرته په ډبره باندې ليکل شوي و !

اوس مي د قبر سر ته مه کښينه رضا به نسـم  
زه درنه دومره ليري لارمه چې را به نسـم

د مرگ نه وروسته چا ته به نه ښکارمه خاوري به سم  
خو زه به داسي ژوندون تير کړم چې پناه به نسـم

هيله تر څه وخته پوري د حسن قبر ته ناسته وه تر څو چې د هيلې پلار راغلي له  
لاس څخه يې ونيول او گلفوش موټر ته يې پورته کړه.

دا کلي بيرته خپل پخواني ژوند ته ادامه ورکړه.

مجريم

د وخت په تيرو سره حسن او خالد دواړه هير کړل سول .

پای.

ډاکټر عتيق الله ژمن

**Get more e-books from [www.ketabton.com](http://www.ketabton.com)**  
**Ketabton.com: The Digital Library**